

இளம்பிறை

ஆகஸ்ட் 1969 * 30 சதம்

கதை

—அவசம்

நாடகம்

—வலை

கவிதை

—மஹாகவி

கட்டுரை

—பேராசிரியர்

எம். முஜீப்

—பேராசிரியர்

ஹு கபீர்

விமர்சனம்

—நான்கு

கண்ணோட்டம்





இளம்பிறை

எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின.

மாதை 6

ஆகஸ்ட் 1969

பூ 2

நிர்வாக ஆசிரியர்:

எம். ஏ. ரஹ்மான்



திங்கள் வெளியீடு



அலுவலகம்:

இளம்பிறை,

231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு,

கொழும்பு-13

இலங்கை.

தந்தி: அரசு



Office:

Hampirai,

231, Wolfendhal Street,

Colombo-13 (Ceylon)

Cable: ARASU

இந்தப் பூவில்.....

கட்டுரை

பேராசிரியர் எம் முஜீப் 9

பேராசிரியர் ஹு. கபீர் 43

விமர்சனம்

நான்கு கண்ணோட்டம் 14

கதை

எம். ஏ. மாகாத் 17

கவிதை

மஹாகவி 25

நாடகம்

எஸ். பொன்னுத்துரை 33

ஞானப் பள்ளி 46

பதின் மூன்றாம் பக்கம்

இளம்பிறையில் வெளிவருங் கதை
களிலுள்ள பெயர்களும், சம்பவங்களும்
கற்பனையே. கட்டுரைகளில் வெளிவருங்
கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்களே
பொறுப்பாளிகளாவர்.



‘இளம்பிறை’ மீலாத் மலரில் ஜாமிஉல் அழ்பர் பள்ளிவாசலின் வண்ணப்படம் மிக அழகாக அமைந்துள்ளது. முன்னர் மட்டக் களப்பு நகரத்தின் பள்ளிவாசலின் படத்தையும் அழகாக வெளியிட்டீர்கள். புனித பள்ளி வாசல்களின் படங்களை இவ்வளவு அழகிய முறையில் வெளியிடும் தமிழ்ச் சஞ்சிகை இளம்பிறை ஒன்றே எனத் துணிந்து கூறுவேன். வாழ்க இளம்பிறை; வளர்க அதன் இஸ்லாமியப் பணி.

—எஸ் அப்துல் காதிர், யாழ்ப்பாணம்.

நபிகதைகள் பத்தும் பத்து அரிய இலக்கிய முத்துக்கள்.

இ மீற லெப்பை, ஏறலூர்.

எளிதாயாகவும் தெளிவாகவும் கதை சொல்லும் முறைமைக்கு நபிகதைகள் பத்தும் தக்க இலக்கணம் என்பேன்... மஹாகவி புனை பெயர் என்று யார் சொன்னான்? கவிதைக்கு அவன் ஒருவன் மஹாகவியேதான்.

—எம். இஸ்மாயில், கல்முனை.

அட்டாளைச்சேனையைப் பற்றி இன்னும் விபரங்கள் தந்திருக்கலாம். மொயின் சமீனின் கட்டுரையை வாசித்தபொழுது எங்களுர் இவ்வளவு அழகானதா என்ற மலைப்பு எனக்கே ஏற்பட்டது.

—எஸ். ஏ. கரீம், அட்டாளைச்சேனை.

மீலாத் மலரின் மூன்று கதைகளும் மணியான கதைகளாயினும், ‘வேலி’யின் சுவை ஒருபடி உயர்ந்தே நிற்கின்றது.

—கே. சுப்பையா, நாவலப்பிட்டி.

இலக்கிய விமர்சனைப் பகுதியில் இவ்வளவு வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு இடம் அளித்திருக்கத் தேவையில்லை.

—பி. நாகராஜன், பதுளை

‘பயணங்கள்’ என்றும் உரைச்சித்திரம் தர்ஜுமன் அல்குர்ஆன் என்ற உலகிற்கே என்னை அழைத்துச் சென்றது.

—எம். எஸ். தாஜூதீன், கொழும்பு.

‘இளம்பிறை’யின் ஆசிரிய தலையங்கங்கள் ஆணித்தரமானவை. மீலாத் மலரின் தலையங்கம் விதிவிலக்கல்ல.

—பி. கே. காசிம், திருக்கோணமலை.

தமிழ் நாடு லீக் விவகாரம் அந்தரங்க சுத்தியுடன் விமர்சிக்கப் பட்டுள்ளது.

—எம். நாலிர், கண்டி.



புனர் விசாரணை செய்வோம்

‘தர்மம் தன் வீட்டில் ஆரம்பமாக வேண்டும்’ என்பார்கள். இதிலே நமக்கு உடன்பாடு. இதனைச் சிந்தனையில் எடுத்துக் கொள்ளும்படி ஈழத்து இலக்கியச் சுவைஞர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

‘ஈழத்தின் படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளைத் தமிழகத்தார் மதித்தல் வேண்டும்; ஈழத்திற் பிரசுரமாகும் நூல்களுள் சஞ்சிகைகளுந் தமிழகச் சந்தையில் தாராளமாகக் கிடைக்கும் வழி செய்தல் வேண்டும்’ என்பனவற்றை சத்திய வழி நின்று, எலவே, சில தலையங்கங்களிற் சுட்டிக் காட்டினோம். ஈழத்து எழுத்தாற்றலில் நாம் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை, இரு நாடுகளுக்கு மிடையில் ஆரோக்கியமான இலக்கியப் பரிவர்த்தனை செய்யப்படல் வேண்டும் என்பதில் நாம் கொண்டிருந்த கட்டித்த அக்கறை ஆகியன நமது நிலைக்களங்களாக அமைந்தன.

‘அக்கரை இலக்கியம்’ என்னும் நூலைச் சென்னை வாசகர் வட்டம் வெளியிட்டுள்ளது. ஈழம்-மலேசியா வாழ் படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்கள் அதில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனாலும் அவை இந்நாடுகளின் உண்மையான இலக்கிய ஆற்றலைப் பிரதிபலிக்கத் தவறின. விமர்சன ரீதியில் அவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுதல் தகும். ஆனால், சரியான திசையில் தமிழகப் பிரசுர கர்த்தாக்களைச் சிந்திக்க வைப்பதாக வாசகர் வட்ட முயற்சி அமைந்துள்ளது. இது பாராட்டிற்குரியது.

‘தீபம்’ மாசிகை ‘ஈழத்து மலர்’ ஒன்றினை வெளியிட்டுள்ளது. இதுவும் பாராட்டுதலுக்குரியதே. ‘தீப’த்தில் இடம்பெற்றுள்ள அறுவடைகள் சம காலத் தரத்தினைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது வேறு விடயமாகும். ‘பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வெளியானவற்றைத் தீபம் ‘பொறுக்கி’ப் பிரசுரித்துள்ளது. நாம்

பின்தங்கியுள்ளோம் என்பதை மறைமுகமாகச் சுட்டுகின்றது. 'அட்டையில் சிங்களப் பெண்ணின் படமா? தமிழகத்திற் பிரசுரமாகும் குப்பை கூளங்களுக்கு ஈழம் சந்தையா?' என 'அணி' திரண்டுள்ள சிலர் மீண்டுங் கூச்சலிடத் தொடங்கியுள்ளார்கள்.

'இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதியாகும் அத்தனை சஞ்சிகைகளும் - நூல்களும் குப்பைகள்' என்றே, 'ஈழத்திற் பிரசுரமாகும் அவ்வளவும் தங்கம்' என்றே வாதிடுதல் உண்மைக்குப் புறம்பானது. மேலும், 'இந்தியாவிற் பிரசுரமாகும் குப்பைகளைப் பார்க்கிலும், மகா குப்பைகளைப் பிரசுரிக்க முடியும்' என்று சபதம் இயற்றியவர்களைப் போல ஈழத்துப் பத்திராதிபர்கள் 'தொழில் செய்கிறார்கள். ஈழத்தின் தரமான இலக்கியப் படைப்புகளுக்குப் பிரசுரகளும் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். இவை ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எதிராக இயற்றப்படும் பகிரங்கத் துரோகங்களாம். மலிவானதும் ஆபாஸமானதுமான அற்ப 'யுக்தி'கள் ஏன் புழுத்தப்பட்டன? தரமான இலக்கியப் படைப்பாளிகள் ஏன் ஒதுங்கியிருக்கிறார்கள்? தமிழ் வளர்ச்சி நிறுவனங்களின் அங்கத்தவர் யார்? உரியவர்களுக்கும் தக்கவர்களுக்கும் ஏன் உரிய மதிப்புக் கொடுக்கப்படவில்லை? பழைய விவகாரத்திற்கு புத்துயிர் கொடுக்க விழைபவர்கள் இந்த வினாக்களுக்குச் சத்தியஞ்சார்ந்த விடைகள் காணுதல் வேண்டும். துணிவுடன் கண்டித்து, செளக்கியமான பரிசாரந் தேடல் வேண்டும். நம்மவர்களைத் 'திருத்தி' விட்டு, தமிழகப் பத்திராதிபர்களுக்கு 'புத்தி' சொல்லப் புறப்படுவதுதான் விவேகமான காரியம். 'நாம் தரமான விடயதானங்களைப் பிரசுரிக்கத்தயார். ஈழத்தில் கூச்சலிடும் எழுத்தாளர் நமக்கு எழுதுவதில்லை. இளங்கவிஞர்கள் கவிதைகளாக அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவற்றை எல்லாம் பிரசுரிக்க முடியுமா?' என்று தமிழகப் பத்திராதிபர் தரும் விளக்கத்தை ஆராய்தல் பிறிதொரு காரியமாகும்.

இலக்கியம் உணர்ச்சியும் இணைந்த கலையாக இருப்பினும், இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி கருதி எடுக்கப்படும் புற நடவடிக்கைகள் உணர்ச்சிக்குக் கட்டுப்பட்டதாக அமையாது, அறிவு சார்ந்ததாக அமைதல் வேண்டும்.

இதற்குத் தேவையான தெளிவினையும் துணிவினையும் பெற, ஈழத்து இலக்கியப் போக்கினையும் ஆக்க முயற்சிகளையும், நம் அந்தரங்க சுத்தியையும் புனர்விசாரணை செய்தல் வேண்டும். அதுவே உண்மையான தர்ம யுத்தத்தின் ஆரம்பமாகவும் அமையும்.

அட்டை:

பேராசிரியர் ஹுமாயூன் கபீர் 18.8.69 இல்
டிஸ்பீஸில் காலமானார். அன்னரின் படம் நமது
அட்டையிற் பிரசுரமாகியுள்ளது.

பேராசிரியர்
ஹுமாயூன் கபீரின்
பல்முுகப்பட்ட
பணிகள்

காலஞ் சென்ற பேராசிரியர் ஹுமாயூன் கபீர், இந்திய தேசிய முஸ்லிம்களுள் மிகவும் முன்னணித் தலைவராக விளங்கினார். இந்திய நல்வாழ்வுக்கு அவருடைய பங்களிப்புப் பல்வகைப்பட்டனவாக அமைந்தது. அவர் கல்விமானாகவும், எழுத்தாளராகவும், தொழிற் சங்கத் தலைவராகவும், அரசியல்வாதியாகவும் ஏக காலத்தில் விளங்கினார். அத்துடன், காலஞ் சென்ற மௌலானா அபுல் கலாம் ஆஸாத்தின் மிக நெருங்கிய சகாவாகவும் வாழ்ந்தார்.

அவர் வாங்காளத்திலுள்ள ஃபரிட்பூர் என்னும் இடத்தில், 1906 ஆம் ஆண்டில், பிப்பிரவரித் திங்கள் 22-ஆம் நாளன்று பிறந்தார். அவர் கல்கத்தாவிலே கல்வி பயின்று எம். ஏ. பட்டம் பெற்றார். பின்னர் ஒக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகஞ் சென்று அங்கும் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றார்.

ஒக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்த பொழுது பல்கலைக் கழக யூனியனின் செயலாளராகவும், ஹோவெற் கழகத்தின் தலைவராகவும் அடுத்தடுத்துப் பதவிகள் வகித்தார். ஒரு காலத்தில் அனைத்திந்திய மாணக்கர் காங்கிரஸின் தலைவராகவும் பதவி வகித்திருக்கின்றார்.

இந்தியாவின் மத்திய அரசில், 1957 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம், ஒன்பது ஆண்டுகள் அமைச்சராகக் கபீர் பணிபுரிந்தார். சிவில் விமானப் போக்கு வரத்து, விஞ்ஞான ஆராய்வு-கலாசார விவகாரம், பெற்றோலியம்-இரசாயனப் பொருள்கள் ஆகிய மூன்று அமச்சர் பதவிகளை அவர் அவ்வப்போது வகித்து வந்தார்.

1956 தொடக்கம் 1962 வரையிலும் அவர் ராஜ்யசபை அங்கத்தவராக இருந்தார். பின்னர், 1962 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் லோக சபை அங்கத்தவரானார். கடந்த பொதுத் தேர்தலில் அவர் பங்களா காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பாக லோக சபைக்குப் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். இன்று வங்காளத்தின் முதலமைச்சராக விளங்கும் திரு. அஜாய்

முக்கர்ஜியுடன் சேர்ந்து பங்களா காங்கிரஸ் கட்சியை அமைப்பதில் கபீர் முன்னின்று உழைத்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்கலைக் கழகங்களுக்கான நன்கொடைக் கொமிஷனின் தலைவராகவும் கபீர் கல்விப் பணி புரிந்துள்ளார். தொழிற் சங்க நிறுவனங்கள் பலவற்றுடனும், இலக்கிய - கலாசார சங்கங்களுடனும் அவர் இணைந்திருந்தார்.

1931 ஆம் ஆண்டில், கபீர் காங்கிரஸிலே சேர்ந்தார். மௌலானா அபுல் கலாம் ஆஸாத் சுதந்திர இந்தியாவின் கல்வி மந்திரியான பொழுது, கபீர் கல்வி ஆலோசகராக நியமிக்கப்பட்டார். பின்னர் அவர் பல்கலைக் கழகங்களுக்கான நன்கொடைக் கொமிஷனின் தலைவரானார். வாதப் பிரதிவாதங்களை எழுப்பியுள்ள "இந்தியாவின் விடுதலை வெற்றி" என்ற தமது கயசரித்ததை அபுல் கலாம் ஆஸாத் எழுதிக்கொண்டிருந்த காலத்திலும் அவருடன் மிக நெருக்கமான தொடர்பினைக் கபீர் கொண்டிருந்தார்.

அவர் 1957 ஆம் ஆண்டில் ஜவஹர்லால் நேருவினால் மந்திரியாக நியமிக்கப்பட்டார். சிவில் விமானப் போக்குவரத்திற்கு அவர் பொறுப்பாக இருந்தார். அடுத்த வருடம் அவர் விஞ்ஞான ஆராய்வுகள்- கலாசார விவகாரங்கள் ஆகியவற்றின் மந்திரியாக நியமிக்கப்பட்டார். லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் தலைமையில் அமைந்த மந்திரி சபையிலும் அங்கம் வகித்த கபீர், 1966 ஆம் ஆண்டு வரை பெற்றோலியம்-இரசாயனப் பொருள்கள் ஆகியவற்றிற்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். காங்கிரஸ் கட்சியை விட்டு விலகிய அவர், பங்களா காங்கிரஸை அமைத்து, அதிலே சேர்ந்தார். திரு. அஜாய் முக்கர்ஜி தொடர்ந்து கம்யூனிஸ்டுகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்ததில் எழுந்த கருத்து வேறுபாடு காரணமாக பங்களா காங்கிரஸிலிருந்து விலகி, லோக் டால் என்ற புதிய கட்சியை அமைத்தார். பின்னர் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட பாரதிய கிரந்தி டால் என்ற கட்சியுடன் தமது கட்சியை இணைத்து, புதிய கட்சியின் உப தலைவரானார்.

கபீர் பல்வேறு துறைகளிலும் ஈடுபாடுடையவராகப் பணி புரிந்தார். கலாசாரத் தொடர்புகளுக்கான இந்திய கவுன்சில், அனைத்திந்தியக் கல்வி மகாநாடு, இந்திய தத்துவ காங்கிரஸ், இந்திய விஞ்ஞானக் காங்கிரஸ் ஆகியனவற்றிற்குக் காலத்திற்குக் காலம் தலைமை தாங்கியுமிருக்கிறார்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கபீர் தேர்ந்த இலக்கியக் கலைஞருமாவார். சிறுகதைகள்-கவிதைகள்- கட்டுரைகள் எனப் பல துறையிலும் அவர் எழுதியுள்ளார். அவருடைய இலக்கிய ஆக்கங்கள் ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

அல்ஹாஜ் பா. தாலுத்ஷா அவர்கள் இவ்வாண்டின் முற்கூறில் இயற்கை எய்தினார் இது இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய உலகின் பேரிழப்பாகும். அவர் ஆற்றியுள்ள சேவைகளைத் தொகுத்துக் கூறுவதாயின் ஒரு தனி நூலே எழுதப்படல் வேண்டும். இருப்பினும், அன்னாரின் நினைவாஞ்சலியாக, இச்சிறு கட்டுரையை எழுத விழைகின்றேன்.

தமிழ் கூறும் இஸ்லாமிய உலகின், தமிழ் உரை நடையை வளப்படுத்திய தந்தையாகவும், உரைநடை வல்லாளர்களுள் தலைமகளுகவும் திகழ்ந்தவர் தாலுத்ஷா அவர்கள். 1885 ஆம் ஆண்டிலே பிறந்து தமது 84 ஆவது வயதிலே காலமாகியுள்ள தாலுத்ஷா அவர்கள் அறுபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலான காலத்தைச் சமூக சேவைக்கும், சமுதாயப் பணிக்கும் அர்ப்பணித்துள்ளார். நிறைகுடமாக, பட்டம் பதவிகளை நத்தாது, தமது பணியை மிகவும் அடக்கமாக இயற்றிக் காட்டினார்.

முஸ்லிம்களுக்காகத் தரமான ஒரு சஞ்சிகை தமிழில் வெளிவருதல் வேண்டும் என்ற தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய 'தாருல் இஸ்லாம்' என்ற பத்திரிகையை நிறுவி, அதனை இடம் சியத்துடன் நடத்தினார். அதன் வாசகர் தமிழ் நாட்டிற்கு அப்

பாலும், கடல் கடந்த நாடுகளிலும் பரந்து கிடந்தார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தப் புதுமையை நிகழ்த்திக் காட்டியபொழுது, திருமறைக்கு விளக்கமான விரிவுரை ஒன்று தமிழில் வெளியாதல் வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தார். அந்தப் பணிக்குத் தமது ஆக்க சக்திகள் முழுமையாகத் தேவைப்படுதைத் தெளிந்து தமது உயிரிலும் மேலாக நேசித்த பத்திரிகையான 'தாருல் இஸ்லாம்' என்ற சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிடாது விட்டார். பா. தாலுத்ஷா பெரிதும் முயன்று, அரிதிற் பணியாற்றி திருமறைக்கான விரிவான விளக்கவுரையைத் தமிழில் எழுதி முடித்தார். இந்த விளக்கவுரைகள் ஏழு பாகங்களாக அமைந்தன. இந்த ஏழு பாகங்களில் முதல் ஐந்து பாகங்களே இதுவரையிற் பிரசுரமாயிருக்கின்றன. மீதமுள்ள இரண்டு பாகங்களும் அவர் வாழ் நாளில் அச்சிடப்படாமல் இருந்தமை அவர் மனத்தில் ஓர் உறுத்தலாக இருந்து வந்திருக்கும் என்பது நிச்சயம். சேதக்காதி மரபில் உதித்திள்ள தமிழ் நாடு முஸ்லிம் பெருமக்கள் இதில் முன்னின்று உழைத்து, மீதமுள்ள இரு பாகங்களையும் இந்த ஆண்டு முடிவதற்குடையில் வெளிக் கொணருதல் அன்னருக்கு நாம் செய்யும் நன்றிக் கடனாகவும் அமையும்.

தாலுத்ஷா அவர்கள் பெற்றிருந்த தமிழ்ப் புலமை வியக்கத் தக்க ஒன்றாகும். முஸ்லிம் அல்லாத ஈழத் தமிழ் மக்கள் கூட அவருடைய எழுத்து வன்மையை மனதாரப் போற்றுவதை என் செவிகளாற் கேட்டிருக்கிறேன். அந்தச் சமயங்களிலெல்லாம், வசன இலக்கியத்திலும் முஸ்லிம்கள் தம்முடைய பங்களிப்பினை வண்ணமுடன் அளித்திருக்கிறார்கள் என மனப் பூரிப்பு அடைந்திருக்கிறேன்.

அவருடைய மறைவு குறித்து, அல்ஹாஜ் பா. தாலுத்ஷாவின் மகளாரும், 'முஸ்லிம் முரசு' பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்து சென்ற ஆண்டிற்காலமான எஸ். அப்துல் ரஹீம் அவர்களின் மனைவியருமான என். பி. ரமீஜா (இவர் தற்பொழுது முஸ்லிம் முரசின் உத்தியோக பூர்வமான ஆசிரியராகவும் இருக்கின்றார்.) வருமாறு எழுதியுள்ளார்:

ஈடு இணையற்ற சேவை அவர்களுடையது என்பதை தமிழ் முஸ்லிம் உலகம் ஒப்புக்கொண்டுள்ளது. அவர்களின் கொள்கைகள், போக்கு பற்றி பலமான கருத்து வேற்றுமைகள் கொண்டிருந்தோரும் கூட பிற்காலத்தில் அவர்களின் தொண்டு அரியது என்று ஏற்க ஆரம்பித்தனர்.

தமிழ் முஸ்லிம் சமுதாயத்தினிடையே ஒரு பெரும் புரட்சியையே தோற்றுவித்து, தேங்கிக் கிடந்த சமூகம் முன்னேற்றப்

பாதையை நோக்கிச் செல்ல வழிகாட்டினார்கள். அன்றைய முஸ்லிம் இளைஞர் சமுதாயம் அவர்களின் வழிகாட்டுதலை ஏற்றுப் பலனடைந்தது.

அரிய மார்க்க நூல்கள் பலவற்றை அருந்தமிழில் எழுதிப் பரப்பி தமிழ் முஸ்லிம்களின் மார்க்க உணர்வில் மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தார்கள். பலரின் பலத்த எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியிலும் அவர்களுடைய நூல்கள் மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றன. அவர்கள் தோற்றுவித்து வெகு நீண்ட காலம் நடத்திய "தாருல் இஸ்லாம்" பத்திரிகையின் ஒப்பற்ற சேவையை யாரும் எளிதில் மறந்துவிட முடியாது. தூய தமிழில் இஸ்லாமியக் கருத்துக்களை வாரி வழங்கி முஸ்லிம் பத்திரிகை உலகில் புதுமையைப் புகுத்தி முன்னோடியாகவும் முன்மாதிரியாகவும் திகழ்ந்தது அந்த ஏடு.

அவர்களின் எழுத்துநடையையும் பேச்சு முறையையும் முஸ்லிம்களல்லாத சமூகத்தினரும் வியந்து, ரசித்துப் போற்றினார்கள். ஒரே நேரத்தில் இரண்டு தமிழ் நாளிதழ்களுக்கு ஆசிரியராக இருந்து நடத்திக் காட்டினார்கள். அந்த பெருமை இதுவரை வேறு யாருக்கும் கிடைத்ததாகத் தெரியவில்லை. தமிழுக்காக அவர்கள் ஆற்றிய பணியின் பெருமையை உணர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் 1963-ஆம் ஆண்டில் அவர்களுக்குச் கேடயம் வழங்கி மரியாதை செய்தது.

இத்தகைய ஓர் இலட்சியத் தமிழ்த் தொண்டருடைய மறைவு குறித்து இளம்பிறை' அன்றாடைய குடும்பத்திற்குத் தமது ஆழ்ந்த துக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

எம். முஜீப் அவர்கள் உர்து, ஆங்கிலம், ஜேர்மன், ருஷ்யன் ஆகிய பல மொழிகளிலே ஆழ்ந்த புலமையுள்ள அறிஞராவர் தில்லியிலுள்ள ஜாமியா மில்லியா இஸ்லாமியப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணை வேந்தராகக் கல்விப் பணிபுரிந்து வருகின்றார்.

ஆ-ர்

சுதந்திர இந்தியாவில்

இஸ்லாமிய கலாசாரம்

—பேராசிரியர் எம். முஜீப்

1947 ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்டு மாதத்தில் இந்தியாவின் முஸ்லிம்கள் இரண்டு சமனற்ற பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள். இப்பிரிவினையைப் பல கோணங்களிலிருந்து நோக்கலாம். இந்திய வரலாற்றில் மட்டுமல்லாமல், உலக வரலாற்றிலேயே தீவிர முரண்பட்ட இரு கருத்துக்களை இப்பிரிவினை தெரிவித்ததாக ஒரு கோணத்தில், (இது 1947 இல் விசித்திரமாகத் தோன்றியிருக்கலாம்) கொள்ளலாம். முஸ்லிம், தனக்கும் முஸ்லிம் அல்லாத தன் அயலவனுக்கு மிடையிலுள்ள முரண்பாட்டினை உறுதி செய்து, தன்னையும் தன் கலாசாரத்தையும் பாதுகாக்கத் தன் சக்திக்கு உட்பட்ட சகலவற்றையும் செயற்படுத்தத் தல் வேண்டும் என்பது ஒரு கருத்தாகும். கொள்கையில் இஸ்லாம் அனைத்துலக மதமாக இருந்த போதிலும், அதன் அபேதத்தையும் அதனுடைய அக்கறைகளையும் பாதுகாக்கும் ஓர் இனத்தின் மதமாகவும் இஸ்லாம் துலங்காவிட்டால்,

அதனால் உயிர்த்து வாழ முடியாது என விவாதிக்கப்பட்டது. இறைவனால் தன் ஊழியக்காரரைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியுமென்று குர்ஆனில் கூறப்பட்டிருந்த போதிலும், நாம்—முஸ்லிம்கள்—இறந்தால், முழுப் பூந்தோட்டமும் (உலகம் என்ற அர்த்தத்தில்) நம்முடன் அழிந்தொழிந்து விடும் என வரும் டாக்டர் இக்பாலுடைய கவிதையின் ஒளியிலே இக்கூற்று விளங்கிக்கொள்ளப்படல் வேண்டும். இஸ்லாம் என்பது அநுபவிக்கத்தக்க ஒரு சலுகையல்ல, இவ்வுலகின் வெற்றிக்கும் மறுமையின் பேரானந்தத்திற்குமான ஓர் உறுதிமொழியல்ல, ஆனால், அது நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய ஒரு நம்பிக்கை, இயற்றப்படவேண்டிய கடமைகளின் ஒரு மனப்பாங்கு, உணரப்படவேண்டிய ஓர் அனைத்துலகக் குறிக்கோள் என்ற எதிரான கருத்தும் இருக்கின்றது. முஸ்லிம் அல்லாதவர்களிடமிருந்து தன்னை ஒதுக்கிக்கொள்ளும் ஒரு முஸ்லிம் தன்

னுடைய தார்மீக நிலையையும், தன் சமுதாயக் கடமைகளையுந்துறந்துவிடுகின்றான். பிறிதொரு வகையிலே சொல்வதானால், அவன் இஸ்லாத்தை உலகத் விருந்து ஒதுக்கி, அதன் அனைத்துலகத் தன்மையின் ஆக்க சக்தியையும், சுறுசுறுப்பு வேகம் முழுவதையும் மறுதலித்தலுக்கு ஒப்பாகும். உண்மை விசுவாசியான முஸ்லிம் ஒருவன் ஏனைய மனிதர்களை, அவர்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை யினதும் கலாசாரத்தினதும் முரண்பாடுகள் காரணமாக ஒதுக்கமாட்டான்; ஆனால், உண்மைக்கும் நீதிக்கும் உழைக்கும் பணியில், தன் சக நாட்டவர்கள் மத்தியில் எல்லாவகையிலும் நல்லெண்ணத்தையும் லயத்தையும் விருத்தி செய்வதற்கு உழைப்பான்.

மௌலானா ஆஸாத்தின் தர்ஜுமன் அல் குர் ஆனில், இந்தக் கருத்து தெளிவாகவும் வலிமையாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளதுடன், இந்திய சமுதாயத்தின் பிரதான அங்கங்களான இஸ்லாமிய கலாசாரம், முஸ்லிமின் கொள்கை ஆகியவற்றின் ஒரு விவரணமாகவும் அது (தர்ஜுமன் அல் குர் ஆன்) கொள்ளப்படத் தக்கது. எனவே, இஸ்லாத்தைச் சிறப்பிட விளங்கிக் கொள்வதில் முஸ்லிம்கள் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றுள்ளார்கள், இஸ்லாமிய கலாசாரத்தின் ஆத்மீக அடித்தளங்களையும் தார்மீகத்தையும் பலப்படுத்தத் தக்கதாகவும், அது நிச்சயமானதும் சக்தி வாய்ந்ததுமான செல்வாக்கினை உபயோகிக்கத் தக்கதாகவும், சிறப்புடன் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற இந்த ஆவல் எத்தகைய தூல வடிவங்களை மேற்கொண்டுள்ளது என்பதையும் நாம் அவதானித்தல் வேண்டும்.

இந்தியா. மதச் சார்பற்ற அரசாங்கையினால், நம்பிக்கையின் சுதந்திரத்திற்கு உத்தரவாதம் தரப்பட்டுள்ளது. இந்நிலிருந்து முஸ்லிம்கள் முழுப் பயனையும் பெறலாம். ஷரீஅத்தின் படி முஸ்லிம்கள் வாழ்தல் வேண்டும் என்பதை ஓரளவு பிகத்தீவிரமாக வலியுறுத்தும் ஜமா அதே இஸ்லாமிக்குத் தன்னுடைய கருத்துக்களைப் பிரசாரம் செய்வதற்குச் சுதந்திரம் இருக்கின்றது. எத்தகைய சூழல்களின்கீழ் செயற்படல் வேண்டும் என்பதை அது ஏற்றுக் கொண்டுள்ளமையால், வேறிடங்களிலுள்ள புனருத்தாரண இயக்கங்களிலும் முறைகளிலும் பார்க்க அஃது எவ்வளவோ நியாய பூர்வமாக உள்ளது. இஸ்லாத்தால் விதிக்கப்பட்டுள்ள கடமைகளைப் பற்றிய அறிவுடை நிலையை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்துவதையும், முஸ்லிம் இனத்தவர்களை உண்மையில் ஆத்மீக மார்க்க பக்தியுள்ளவர்களாக ஆக்குவதையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ள தப்லீக் ஜமாஅத், தானே தேர்ந்தெடுத்த உருவத்தில் மனித குலத்திற்குச் சேவை செய்தலே முஸ்லிம் ஒருவனுடைய தொழிலாகும் என்பதை மேன்மேலும் வற்புறுத்துகின்றது. வேறுபட்ட மதங்களை விசுவசிப்போர் மத்தியில் நல்லெண்ணத்தையும் ஒற்றுமையையும் வளர்த்தலும் அவர்களுடைய கொள்கைகளில் மிகவும் விசேடமானதாகவும் அமைந்துள்ளது.

இந்திய யாப்பின்கீழ், அரசினர் பாடசாலைகளில் மதக் கல்வி புகட்டப்படலாகாது; மார்க்கம் பற்றிய படிப்பினை கட்டாயப்படுத்தும் கல்வி நிலையங்களுக்கு அரசு உதவி நன் கொடை வழங்கமாட்டாது.

இந்தக் கட்டுப்பாடு முஸ்லிம் களுக்கு மிகவும் ஆரோக்கியமான பயன் அளித்துள்ளது. தேவ்பந்தில் அமைந்துள்ள தாருல் உளும் (இறைநூலார்கலாசாலை) சுதந்திரத்திற்கு முன்பிருந்ததைவிட, இன்று பொதுமக்களிடமிருந்து கூடுதலான நன்கொடைகள் பெற்று வருவதுடன், அதிகமான மாணாக்கரையும் கொண்டுள்ளது. இத்தகைய இயல்புள்ள ஏனைய நிறுவனங்கள் இதனைப்போன்று அபிவிருத்தியடையாத போதிலும், அவையும் தமது பணியைத் தொடர்ந்து இயற்றுகின்றன. இதில் விசேடமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது என்னவென்றால், சுதந்திரத்திற்கு முன்னர், ஏறத்தாழ முற்றாகப் புறக்கணிக்கப்பட்ட சிறார்களுடைய மார்க்க போதனை, இன்று, இந்த நோக்கத்திற்காகவே மக்களினாலும், சங்கங்களினாலும் மனப்பூர்வமான முறையில் நடத்தப்படுவதுதான்.

இஸ்லாமிய கலாசாரம் கடந்த காலத்தில் வேர்பாய்ச்சியுள்ளது. கடந்த காலத்துடனுள்ள இத்தொடர்பு காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றது. இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்கள் பல இஸ்லாமியப் படிப்புகள் சம்பந்தமான நிறுவனங்களை நிறுவியுள்ளன. ஏனைய அத்தகைய நிறுவனத்தைத் தோற்றுவிக்க முயலுகின்றன. ஆனால், மத சாஸ்திரம், சட்டம், வரலாறு என்பவற்றிலிருந்து கலாசாரத்தின் ஒரு பகுதியே பெறப்படுகின்றது. இன்றைய பிரச்சினைகளுக்கு உயிர்த்துடிப்புடன் பிரதிபலிக்காவிட்டால் அது தன்னுடைய உசிதத்தை இழந்துவிடுகின்றது. மதசாஸ்திர நிறுவனங்கள், காலத்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்பத் தமது பாடத்திட்டங்கள் அமைந்துள்ளனவா

என்பதைத் தொடர்ந்து மதிப்பிடல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்யப்பட்டின், எதிர்நோக்கியுள்ள பிரச்சினைகளை விளங்கிக்கொண்டு, வழிகாட்டுவதற்குத் தக்க முறைகளைப் படிப்படியாக வளர்த்தெடுத்தல் கற்போர்க்குச் சாத்தியமாக அமையும்.

தென்னிந்தியாவில் முஸ்லிம் இனத்தவர்களினால் அளிக்கப்பட்ட நன்கொடையின் உதவியுடன் பல கல்லூரிகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. பல இனங்களையும் சேர்ந்த இரு பால் மாணாக்கரையும் அனுமதிக்கும் மதச் சார்பற்ற நிறுவனங்களாக அவை இயங்குகின்றன, முஸ்லிம்கள், முஸ்லிம்களல்லாதோர் ஆகிய மாணாக்கர் ஆசிரியர் மத்தியில் பரஸ்பர நல்லெண்ணத்தையும் அக்கறையையும் ஏற்படுத்தும் ஊக்கத்தைய அபிவிருத்தி செய்வதின் மூலம் இவை தம்முடைய கலாசாரச் செயல்முறைகளை நிறைவேற்றுகின்றன. இவ்வகையில், இரு பத்திரண்டு ஆண்டுகளாக டாக்டர் ஸுகீர் ஹுஸைன் அவர்களை ஷெய்குல் ஜாமியாவாக (துணை வேந்தர்)க் கொண்ட, தில்லியிலுள்ள ஜாமியா மில்லியா இஸ்லாமியா என்ற நிறுவனம், மாதிரி ஒன்றினை அமைத்துத் தந்துள்ளது. வட இந்தியாவிலுள்ள கலாசாரக் கல்வையின் உயிர்ப்புள்ள எடுத்துக்காட்டாக அது மாறல் வேண்டுமென்ற நம்பிக்கையுடனேயே நிறுவப்பட்டது. இன்று, முஸ்லிம்களும் முஸ்லிம்கள் அல்லாதாரும் ஒன்றாகக் கல்விபுகட்டப்படும், பல்கலைக் கழக அந்தஸ்து பெற்ற நிறுவனங்களின் கூட்டாக அது விளங்குகின்றது. வட இந்தியாவின் கல்ப்பான கலாசாரத்தின் மிக உந்த வெளிப்பாடாக விளங்கும் உர்து மொழியே ஜாமியாவின் நிர்வாக மொழியாக

விளங்குகின்றது. இந்தக் கலாசாரத்தின் குணவீட்சை இயல்புகளினால் உருவாக்கப்பட்ட உந்த ஒழுக்க நெறியைப் பயில வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இந்துப் பெற்றார்கள் தமது பிள்ளைகளை இங்கு அனுப்பி வைக்கிறார்கள். மாணக்கர் ஒருவர் தம் சொந்த மதத்தைக் கற்க விரும்பினால், அதனைப் போதிப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஏனைய மதங்களைச் சகித்து நடத்தல் வேண்டும் என்ற இஸ்லாமிய கடமையுணர்ச்சி இவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது.

இந்தியாவில் இஸ்லாமிய கலாசாரம் என்பது இந்தியச் சூழலில் இக்கலாசாரம் அடைந்துள்ள வடிவத்தையே நிச்சயமாகக் குறிக்கும். இந்தச் சூழலிலே நாட்டின் சுதந்திரம்பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்தியாவிலுள்ள இஸ்லாமிய கலாசாரத்தின் தாங்கும் சக்தி என்பது முன்னர் இருந்தவை எல்லாவற்றையும் வைத்துக் காப்பாற்றுவது மட்டுமல்ல, இஸ்லாத்தின் அனைத்துலகக் கோட்பாட்டினை உய்த்துணர்வதற்குப் புதிய வழிவகைகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தலும் ஆகும்.

இளம்பிறை பற்றி

ஐஓப் எம். ஏ. ரஹ்மான் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளி வந்து கொண்டிருக்கும் 'இளம்பிறை' மாத இதழின், சிறப்பிதழாக சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ள மீலாத் மலர் கவர்ச்சியாக அமைந்துள்ளது. பாராட்டத்தக்கது. ஒரு ரூபாய்க்கு நிறைந்த பக்கங்கள். அத்தனையும் துடிப்பான எழுத்தோவியங்கள்.

"நபிகதைகள்" என்ற தலைப்பில் நபி பெருமான் (சல்) அவர்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகளும், கவிதைப் பகுதியில், மிர்ஸாகாலிப் பற்றிய கவையான கட்டுரையும் அரசியல் பகுதியில், தமிழக முஸ்லிம் லீக்கின் "கூட்டும்" அதனால் பெற்றுள்ள "வோட்டும்" மிக நுணுக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் அமைந்துள்ளன. ஆசிரியர் எம். ஏ. ரஹ்மான் அவர்களின் எழுத்தோவியமும், மலருக்கு எடுப்பாக அமைந்திருக்கிறது.

ஈழத்து கவிஞர்கள் பற்றியும், ஈழத்து இஸ்லாமியப் பத்திரிகைகள் பற்றியும், விமரிசிக்கப்பட்டிருந்த கட்டுரைகளில், தேவையான குறிப்புகளும் விமரிசனங்களும் அமைந்திருக்கின்றன. பொதுவாகவே ஈழத்துப் பத்திரிகையுலகில், ஐஓப் எம். ஏ. ரஹ்மான் அவர்களின் சேவையுடையதொரு இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது என்பதற்கு "மீலாத் மலர்" ஒரு நற்சான்று எனலாம்.

தமிழக மாசிகையான

ஐஹாட்

ஓளியின் வேகம் செக்கனுக்கு 1,86,000 மைல்களாகும். ஒரு மணிக்கு ஓளியின் வேகம் $60 \times 60 \times 1,86,000$ மைல்கள். எனவே, ஒரு வருடத்தில் ஓளி செல்லக்கூடிய தூரம் $365 \times 24 \times 60 \times 60 \times 186000$ மைல்கள் என்பது பெறப்படும். இத்தூரத்தை 'ஓளியாண்டு' என்பர்.



பிரமாண்டமான தூரங்களை—உடுக்களின் தூரத்தை—இந்த அலகிலேயே அளக்கிறார்கள். ஓளியின் அலை நீளமோ மிகவும் நுண்ணியதாகும். அதனை அளப்பதற்கு 'அங்ஸ்ட்ரம்' அலகாகக் கொள்ளப்படும். இதன் அளவு 1 (அதாவது .00000001)சதம மீற்ற 10^8 .

ராகும். அணுவின் விட்டத்தை அளப்பதற்கும் இதுவே அலகாகப் பயன்படுகின்றது. ஓளியாண்டு அண்ட உலகினுக்கும் (Macro World), அங்ஸ்ட்ரம் அணு (நுண்) உலகினுக்கும் (Micro World) அளவு அலகுகளாகப் பொருந்துகின்றன.

நாவலர் ஐயாவின் காலப்பரிமாணம் நினைவுக்கு வருகின்றது. 'தேவ வருஷம் பன்னிராயிரம் கொண்டது ஒரு சதுர்யுகமாகும். இப்படிச் சதுர்யுகம் ஆயிரம் திரும்பினால் பிரமாவுக்கு ஒரு பகலாகும். பின்னும் ஆயிரம் திரும்பினால் பிரமாவுக்கு ஒரிராத்திரியாகும்' என்று எப்பொழுதோ பார்த்ததாக ஞாபகம். அதாவது $2(365 \times 360 \times 12000 \times 1000)$ மனுஷ நாட்கள் கொண்டதுதான் பிரமாவுக்கு ஒரு நாளாகும்! நாவலர் ஐயா Marco அளவினை எவ்வளவுக்குத் தரமுடியுமோ அவ்வளவுக்குத் தந்திருக்கிறார் என்பதில் திருப்தி. மிகச் சிறியதும், மிகப் பெரியதும் எதிலும் உண்டு என்பதை நான்காம் வகுப்பிலேயே பதியச் செய்தது நாவலரின் பெருமை. இதனை உறுதிப்படுத்த நான்காம் பாலபாடத்தினை ஒருவரிடம் இரவல் பெற்றுப் பார்க்கின்றேன். 'நிமிஷம் பதினைந்து கொண்டது ஒரு காஷ்டை. காஷ்டை முப்பது கொண்டது ஒரு கலை. கலை முப்பது கொண்டது ஒரு முகூர்த்தம். முகூர்த்தம் என்பது இரண்டு நாழிகை. முகூர்த்தம் முப்பது கொண்டது பகலும் இரவுங் கூடிய ஒருநாள்' இவ்வாறு தொடங்குகின்றது ஐயாவின் 'காலப்பரிமாணம்' என்னும் பாடம். ஒரு சந்தேகம். 60 நாழிகை ஒரு நாள் என்பதும்; எனவே, ஒரு நாழிகை என்பது 24 நிமிட கால எல்லை என்பதும் சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் தெரியும். வாய்பாட்டின் ஆரம்பத்திலேயே ஒரு நாழிகை என்பது $15 \times 30 \times 15$ எனத் தரப்படுகின்றது. அதாவது $112\frac{1}{2}$ மணித்தியாலங்களாகும். கணக்குத் தவறிவிட்டதோ? நிமிஷம் ஓர் இமைப் பொழுது; 'நிமேஷம்' எனவும் படும்' என்ற விளக்கம் குறிப்புரையிலே தரப்பட்டுள்ளது. நிமிஷம் என்பதை Second என்று கொண்டாலும் நாழிகை என்பது $112\frac{1}{2}$ நிமிஷங்கள் என்றல்லவா கணக்கு வருகின்றது. சூரியோதயத்திற்கு எத்தனை நாழிகைப் பொழுதுக்கு முன்னர் துயிலெழ ஐயா கூறினார்? எது சரி? எது தப்பு? Macro World தலையைக் கிறுங்க வைக்கும் பிரமாண்ட அளவினதாகும் என்பதைக் காட்ட, சாதாரண பரிமாணத்தைக் கொண்டே நாவலர் கிறுங்க வைத்துள்ளாரோ எனவுந் தோன்றுகின்றது. உண்மையை விண்டு காட்ட வல்லார் எவரோ?

இலக்கிய

விமர்சனம்

—சில கருத்து முரண்பாடுகள்

மீலாத் மலரில் 'இலக்கிய விமர்சனம்' என்ற பகுதியில் 'ஈழத்து முஸ்லிம் கதைஞர்கள்,' 'ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர்கள்', 'ஈழத்து முஸ்லிம் பத்திரிகையாளர்' ஆகிய மூன்று கட்டுரைகள் பிரசுரமாயின. இக்கட்டுரைகள் குறித்து நம் வாசக நேயர்கள் பலர் நமக்குக் கடிதங்கள் எழுதியுள்ளார்கள். மேற்படி கட்டுரைகளின் தரத்தையும், நடுநிலைமை தவறாத நேரிய நோக்கையும் பாராட்டி வந்த கடிதங்கள் அநேகம். அப்பாராட்டுகளைப் பிரசுரித்து நம் முதுகில் நாம் 'சுய ஷாட்' வைத்து மகிழ்வதில் நமக்கு உடன்பாடு இல்லை. எனவே, அவற்றைப் பிரசுரிக்காது தவிர்த்துள்ளோம்.

மேற்படி கட்டுரைகள் குறித்து வாதப் பிரதிவாதங்களை எழுப்பும் கடிதங்களும் வந்துள்ளன. இத்தகைய கடிதங்கள் நமக்கு அனுப்பி வைக்கப்படலாம் என்பதும் நான் முற்கூட்டியே எதிர்பார்த்ததுதான். பக்கச் சாய்வாகவோ, அன்றேல் ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கிய வட்டத்தினருக்கு வக்காலத்து வாங்கியதாகவோ எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளை நான் பிரசுரித்தேனல்லன். விமர்சனம் பற்றிய தெளிவும், கோஷ்டி இலக்கிய கோஷ்டிகளிலே பற்று வைக்காத தனித்துவமும் கொண்ட புகாரி, மாஸிக், ரகுராமன் என்போர் மேற்படி கட்டுரைகளை எழுதியிருந்தார்கள். கட்டுரைகளின் குணம் நோக்கியே அவை பிரசுரமாயின.

உண்மையான ஆக்கத்திறமைகள் இருப்பினும், அரசியல்-இயக்கம் ஆகிய காரணங்களைத் தொற்றி அவற்றை மறைத்து, அணியைச் சேர்ந்தவர்களுடைய அவலப் படைப்புகளையும், சோர எழுத்துக்களையும் இலக்கிய அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தும் பணியிலும் வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு இடமளிக்கும் வகையிலும் எழுதுவதையே சிலர் இலக்கிய விமர்சனப் பணியாகப் பயின்று வருகின்றார்கள். அத்தகையவர்களுடைய போக்கில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. இளம்பிறையிற் பிரசுரமான கட்டுரைகள் வாதப் பிரதிவாதங்களை எழுப்பக்கூடும் என நான் எதிர்பார்த்தது வேறு ஏதுக்கள் தொற்றியே.

விமர்சனம் என்று வந்துவிட்டால் வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கும் இடமுண்டு என்பதை நான் அறிவேன். யார், அடி, அங்குலம் போன்று சகல நாடுகளுக்கும், சகல கலாசார நிலைக்களன்களுக்கும், முக்காலங்களுக்கும் பொருந்துவதான அளவுகோல்

கள் கிடையா. மேலும், இலக்கிய விமர்சனங்களில் விமர்சகனுடைய தனிப்பட்ட சுவையுணர்வும் புகுந்து கொள்ளுதல் தவிர்க்க முடியாததாகும். தேர்ந்தெடுத்தல் நடைபெறும் எந்தக் கலையிலும் இந்த விவகாரம் தவிர்க்க முடியாது புகுந்து கொள்ளுகின்றது என்பதைப் பொதுவிதியாகக்கூடக் கொள்ளலாம். இவ்வளவற்றையும் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தும், 'இளம்பிறை'யிற் பிரசுரமான கட்டுரைகள் சாத்தியமான அளவுக்கேனும் நடுவுநிலைமையைப் பேணின என்பதில் எனக்குத் திருப்தி.

எதிர்பார்த்தது போல, 'இளம்பிறை'க்கு அனுப்பப்பட்டிருந்த எதிர்க்கருத்துக்களை, நான் அக்கறையுடன் வாசித்தேன். மேற்படி கருத்துக்களை சம்பந்தப்பட்ட இளம்பிறையின் இலக்கிய விமர்சகர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அத்துடன் அவர்களுடைய விளக்கக் குறிப்புகளையும் கோரியிருந்தேன். 'மாற்றுக்கருத்துக்களுக்கும் 'இளம்பிறை' தகுந்த பிரசுர களம் கொடுக்கும்' என்ற நமது கொள்கையின் செயலாக்கமாகவே இந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டேன்.

இந்தப் பூவிலே, இந்தப் பகுதியில், நமக்கு வந்திருந்த கடிதங்களுள் இரண்டினையும், அவற்றிற்கு நமது விமர்சகர்கள் தந்துள்ள சுருக்கமான விளக்கக் குறிப்புகளையும் இங்கு பிரசுரித்துள்ளேன். ஏனையன அடுத்து வரும் பூக்களிலே பிரசுரமாகும். இவ்விவகாரம் குறித்து 'இளம்பிறை' நேயர்களுடைய அபிப்பிராயங்களை வரவேற்கின்றேன்.

—எம். ஏ. ரஹ்மான்

புறக்கணிக்கப்பட்ட கதைஞர்கள்

இளம்பிறை மீலாத் மலரில், முஸ்லிம் கதைஞர் பற்றி எழுதப்பட்டிருந்த விமர்சனக் கட்டுரை-வரவேற்கத் தக்கதொரு முயற்சி. தமிழ் இலக்கியப் பணியில் முஸ்லிம்களின் பங்கைத் தனியம்சமாகப் பிரித்தெடுத்து எழுதியமை பாராட்டற்குரியது எனினும், அக்கட்டுரை பரந்த கண்ணோட்டத்தில் எழுதப்படவில்லை என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

தென்னிலங்கை எழுத்தாளர் எவரும் அக்கட்டுரையில் இடம் பைறாமெ, கட்டுரையாசிரியரின் குறுகிய கண்ணோட்டத்தை அல்லது அவரது அலட்சிய பாவத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

நாடகம் எழுதும் துறையில் இன்று முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் ஒரு சிலரே ஈடுபாடு காட்டுகின்றனர். எனினும் அத்துறையில் கனியிடம் பெற்றுத் திகழும் ஜனாப். எம். ஏ. முஹம்மது பற்றி ஒரு வார்த்தையேனும் அக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்படாமை வருத்தத்துக் குரியது. சுமார் பதினெட்டு வருடங்களுக்கு முன்

னரே அன்றாறுது 'சூராவளி' நாடகநூல் வெளிவந்ததை கட்டுரை யாசிரியர் அறியார் போலும்; 1949-ம் ஆண்டிலிருந்து இன்று வரை நாடகத் துறையில் கொடிகட்டிப் பறக்கும் எம். ஏ. முஹம்மது அவர்கள், கிண்ணியா இஸ்லாமியக் கலைவிழாவில் தங்கப் பதக்கம் சூட்டிக் கௌரவிக்கப்பட்டதை எவரும் மறந்திருக்கமாட்டார்கள்!

அடுத்து, காலியைச் சேர்ந்த ஜபை. ஏ. எச். எம். யூசுப். இவரது நடைச் சித்திரங்கள் பத்திரிகைகளில் அடிக்கடி வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. முஸ்லிம்களுள் இத்துறையில் கூடிய ஈடுபாடு காட்டியவர் இவர் ஒருவரே என்பது தெளிவு. இவரது நடைச்சித்திரங்கள் 'நகைமலர்' என்ற பெயரில் நூலுருப் பெற்று வெளிவந்ததை கட்டுரையாளர் ஏனோ குறிப்பிடத் தவறிவிட்டார்?

—ஈழத்து இலக்கிய விமர்சகர்கள் அனைவருக்கும் இந்த வியாதி தொற்றிவிட்டதா? என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது.

இவர்கள் தமது கண்ணோட்டங்களைச் சற்று அகலமாக்கினால் என்ன? கிழக்கு, மேற்கு என்றில்லாமல் ஈழத்தின் நாலாதிசையிலும் மறைந்துள்ள இலைமறை காய்களைத் தேடி எடுக்க சற்று சிரமப் படமுடியாவிட்டால்.. 'வேண்டாம் இந்தத் தொல்லை' என்று விட்டொதுங்கலாமே!

அ. ஸ. வெளியிட்டிருந்த 'முற்றத்து மல்லிகை'யிலும் தென்னிலங்கைக் கவிஞர்களுள் பலர் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தனர். விமரிசகர், தொகுப்பாளர் என்ற நாமங்களுக்கே இது இழுக்கல்லவா?

இன்னொரு விஷயம்—

எம். ஏ. ஆரால் உருவாக்கப்பட்டவர்கள், அல்லது இளம்பிறையில் எழுதியவர்கள் என்ற பகைப் புலத்தில் மாத்திரம் இளம் கதைஞர்கள் விமரிசிக்கப்பட்டது தவறாகும்.

இளம்பிறையின் தொடர்பின்றியே 'இன்ஸான்', 'புதுமைக் குரல்', மற்றும் தமிழ்த் தினசரிகளின் அனுசரணையுடன் வளர்ந்த முஸ்லிம் கதைஞர்கள் இல்லையா?

சிந்தாமணியில் சூட்டிக் கதைகள் எழுதி பிரசித்தி பெற்ற M. I. M. மஷூரின் பெயர் பிரஸ்தாபிக்கப்படாமை ஒரு குறையே.

பெண் எழுத்தாளர் வரிசையில் ஷர்புன்னிஸா குறிப்பிடப்படாமை இளம்பிறையோடு தொடர்பு கொள்ளாத காரணத்தினால் தான் போலும்! காலத்தால் மூத்த இவர் தாம், முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளரின் முன்னோடி என்பதை அவர் ஏனோ மறந்து விட்டார்?

செயலாளர்

திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம்

(தொடர்ச்சி 26-ம் பக்கமும்)

[எம். ஈ. மாகாத் கிண்ணியாவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். சமுதாய உணர்வும் அரசியல் போதமும் கொண்ட இவர் சர்வதேசக் கலை - இலக்கிய ஆக்கங்களின் நற்சுவைஞராவார். பல நாடுகளிலே பயணஞ் செய்த அனுபவஸ்தர். கிழக்கு ஜேர்மனி, மேற்கு ஜேர்மனி, ஒல்லாந்து, எகிப்து, மத்திய கிழக்கு நாடுகள், ஸ்கந்தநேவிய நாடுகள், இங்கிலாத்து ஆகிய பல நாடுகளிலே மக்களுடன் ஜணைந்து வாழ்ந்து நேரடி அனுபவம் பெற்றவர். மீன்பிடித்துறையில், இன்று ஈழத்தில் இருப்பவர்களுள், மிக உயர்தரப்பட்டங்கள் பெற்றவரும் இவரேயாவார். ஐஸ்லாந்து நாட்டில் மீன் அடைப்புத் தொழிற்சாலை ஒன்றின் முகாமையாளராகக்கூடவேலை பார்த்தவர். அமைதியான போக்கும், அடக்கமான சுபாவமும் உள்ளவர். அவர் தாம் சுவைத்த அந்நிய மொழிக்கதைகளுள் ஒன்றான இதனை 'இளம்பிறை' வாசகர்களுக்காகவே தமிழாக்கித் தந்துள்ளார். -ஆர்.]

அவசம்

தமிழில்: எம். ஈ. மாகாத்

அவனுடைய முகத்திலே சோகம் - கலவரம் - தடுமாற்றம் என்பன தறிகெட்டு மாறி மாறி ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அவன் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தான்.

"அந்த ஜேர்மனிய மாது இன்னும் இரண்டு நாட்களில் இங்கு வருவாள்." அவனுடைய கவலைக்கும், ஏக்கத்திற்கும் காரணம் தெரியாது விழித்தார் வணபிதா டொன் மிலோ.

"அவள் ஒவ்வொரு வருடமும் மார்ச் மாதம் இருபத்தெட்டாம் திகதி உன்னிடம் வருவது வழக்கம். இம்முறை

யும் இதை யொட்டிக் கட்டாயம் வருவாள்.

"பிதா அவர்களே! உங்களுக்கு அவளைச் சுற்றியுள்ள நிகழ்ச்சிகள் எதுவுமே தெரியாது. ஆதலால் அவளை உங்களால் விளங்கிக் கொள்ளவும் முடியாது."

பரிதாபத்தோடும் அதே நேரம் ஏதோ ஒரு வேகத்தோடும் மில்கோ பேசினான். அக்கிராமத்து மக்கள் அறிந்துவைத்திருந்த அளவே வணபிதா டொன் கமிலோவும் அறிந்திருந்தார்,

ஆயிரத்துத்தொளாயிரத்து நாற்பத்தி முன்றும் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் அக்கிராமத்தை ஒரு சிறு ஜேர்மன்படை முற்றுகையிட்டிருந்தது. அப்படையுள் சார்ஜன் பிரித்ஸ்கும் ஒருவன். அவன் படைகளின் உணவுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தான். அவன் மில்கோவின் வீட்டில் தங்கியிருந்தான். 'லாடொற்றத்தா' என்னும் கிராமத்தில் இது அமைந்திருந்தது. அக்கிராமத்தின் ஒரு பக்கம் என்றும் மனித வாகன நடமாட்டமுள்ள அழகிய தெருவும், மறுபக்கம் சுழிந்தோடும் 'ஸ்திவோம்' நதியும் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

மில்கோ முப்பது வயதை அடைந்திருந்தான். துரதிஷ்ட வசமாக பிறப்பிலேயே அவனுக்கு கொரு கால் நொண்டியாயிருந்தது. அதனால் அவன் யுத்தங்களில் கலந்து கொள்ளாது வீட்டிலேயே இருந்தான். அத்தோடு அங்குள்ள பண்ணையைப் பராமரிக்கக் கூடிய ஒருவனாகவும் விளங்கினான். அவனுக்குத் துணையாக மனத்திண்மையற்ற அவனது மனைவியும், பதினொரு வயது நிரம்பிய மகனும் மட்டுமே இருந்தனர். ஏனைய தொழிற்சாலைக் கிராமத்தைப் போன்று யுத்த காலங்களில் கமத் தொழிலில் ஈடுபாடும் அங்கு வழக்கமாக இருந்து வந்தது. ஆகவே, பயிர்செய்ய வேண்டியது தவிர்க்க முடியாததாக இருந்ததோடு, காவலற்ற நிலையில் விடாதிருப்பதும் அவசியமாயிற்று. ஆதலால் மில்கோ அப்பண்ணையைப் பாதுகாத்து வந்தான்.

சார்ஜன்ட் பிரித்ஸ் நல்ல தேச ஆரோக்கிய முள்ளவன். மில்கோவின் வயதே அவனுக்கு இருக்கும். ஏனைய படை

வீரர்கள் பண்டசாலைப் பொருட் கண்காணிப்பில் செலுத்தும் கவணத்தை விடக் கூடுதலாக பிரித்ஸ் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டு வந்தான். எனினும், இத்தாலிய 'வைனை'ச் சுவைப்பதில் அவனுக்கு அலாதிப் பிரியம் உண்டு. அவ்'வைனை'ச் சற்று அதிகமாகவே அவன் குடித்துவிட்டால், தனது 'மணிபர்சை' எடுத்துப்பார்க்கத் தவறுவதே இல்லை. அந்த 'மணிபேர்சை'க்குள் புகைப்படம் ஒன்று "பக்குவமாக" இருந்தது. அதில் வெண் கூந்தலையுடைய ஒரு பெண்ணும், அவளோடு பத்து மாதங்கள் கடந்த ஒரு சிறு குழந்தையும் இருந்தனர். அப்படத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவன் கண்ணீர் விட்டழத் தவறுவதே இல்லை.

மில்கோவின் வீட்டில் பிரித்ஸ் சந்தோஷமாகவே வாழ்ந்தான். அவர்கள் அவனைத் தங்களது குடும்பத்தில் ஒருவனாகவே கருதி வந்தனர். பிரித்ஸும் எப்போதும் சந்தோஷமாகவே காணப்பட்டான். அவன் வேலை முடிந்து மாலை மில்கோவின் வீட்டிற்குள் கால் வைக்கும்போது வெறும் கையனாக வரமாட்டான். ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து இருபத்தியைந்து மார்ச் இருபத்தெட்டு வரை அவன் மில்கோவின் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தான். அன்று மாலை அவன் வீடு திரும்பவில்லை. மறுநாள் 'புருக்கெல்லோ' எனுமிடத்தில் 'ஸ்திவோன்' நதியின் தாலாட்டில் அவன் உடல் மிதந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவன் தானாக அந்நதியில் விழவில்லை என்பது மட்டும் நிச்சயம். ஏனெனில் அவனது மண்டையினூடாக P. 38 துப்பாக்கி ரவைகள் மூன்று துளைத்துச் சென்றிருந்

தன. அப்போது விடுதலை இயக்கத்தினர் மிகத் தீவிரமாக இயங்கினர். அவர்களில் ஒருவராலேதான் பிரிதல் இறந்திருக்க வேண்டும்.

யுத்தம் முடிவடைந்த பின் ஒருவருடம், மார்ச் இருபத்தியெட்டாம் திகதி வெண்முடியுடைய ஒரு ஜேர்மனிய மாது 'ஸ்தொற்றூத்தா' என்னும் கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். அவளுக்குச் சொஞ்சம் இத்தாலியச் சொற்களே தெரியும். அதே போல மில்கோவிற்கும் நான்கு ஜேர்மனிய சொற்கள் தெரிந்திருந்தன. எனினும், அவர்களை ஒருவரால் ஒருவர் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

"நான் சார்ஜன்ட் பிரித்லின் விதவை. அவரது சமாதிக் கு மலர் வளையும் சாத்தவந்துள்ளேன்." என்றுள்

மில்கோ அவளைச் சவக்காட்டிற்கு வழிகாட்டிச் சென்றாள். அங்கு ஒரு மரத்தினுற் செய்த சிலுவை நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதில் அவள் கொண்டு வந்திருந்த மலர் வளையத்தைச் சார்த்தினாள். மரியாதை செய்தாள். அச்சிலுவையில்,

பிரிதல்—ஹஷ்டர்
2 மார்ச் 1925 — 8மார்ச் 1945

எனப்பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

மில்கோவும் அவன் மனைவியும் வந்திருந்த அந்த ஜேர்மனிய மாதைத் தங்களுடன் ஒரு வாரத்திற்குத் தங்கும்படி கேட்டுக் கொண்டனர். அவளும் உடன்பட்டாள். ஜேர்மனியின் கஷ்டமான சூழ்நிலையை மில்கோ தம்பதிகளுக்கு

விளக்கிக் கூறினாலும், அவள் பேச்சு பிரிதலைப் பற்றிச் சுற்றிச் சுற்றியே வந்தது. பிரிதல் எழுதிய ஒவ்வொரு கடிதங்களிலும் மில்கோவையும் அவளது குடும்பத்தையும் பற்றி எழுதத் தவறுவதே இல்லையெனவும், அதனால்தான் தன் கணவரது சமாதியை மட்டுமன்றி, மில்கோ கோ குடும்பம் தன் கணவருக்குச் செய்த உபகாரங்களுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டியதும் முக்கியம் எனக் கருதி இங்கு வந்ததாகவும் கூறினாள்.

"இப் பிரயாணத்திற்காக என்னிடமிருந்த தங்க நகைகள் யாவற்றையும் விற்க வேண்டியதாயிற்று. இனிமேல் என்னிடம் ஒன்றுமில்லை. அடுத்த வருடமும் இங்கு வருவதற்காக நான் தாயகம் திரும்பியவுடன் எங்காவது வேலைக்கமர்ந்து சேமிக்க வேண்டும்" என்றுள்.

அவள் கூறிய வாக்கைக் காப்பாற்றுவது போல ஒவ்வொரு வருடமும் மார்ச் மாதம் இருபத்தெட்டாம் திகதி தன் குழந்தையுடன் அவள் வரத் தவறுவதே இல்லை. அவளையும் அவளது கதையை யும் கிராம மக்கள் நன்றாக அறிந்திருந்தனர். அவளைக் காணும் கிராமத்தவர்கள் வணக்கம் கூறி, சுகம் விசாரிக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள். அவளைச் சுற்றிய சோகக் கதைக்கு அநுதாபம் தெரினிப்பது மட்டுமல்லாது, ஒரு சிற்பியின் கைவண்ணத்தால் உருவான சிலையைப் போன்று திரட்டி எடுக்கப்பட்ட அவளது வாளிப்பான உடலின் கவர்ச்சியும் முக்கிய காரணமாக இருந்தது. போப் பள்ளத்தாக்கில் வாழும் ஆண்கள் விருப்பம் அத்தனை கவர்ச்சியும் அவள் உடலை மெருகூட்டியிருந்தன.

வண்பிதா டொன் கமி
லோவிற்கு யாவும் வியப்பா
கவே இருந்தன. “இதில் பிரத்
தியேகமாக விளங்க ஒன்று
மில்லையே. நீ மனைவியை இழந்
தவனாயினும் உன்னை யாரும்
குறைகூற முடியாது. நீ வீட்
டில் தனிமையாக வாழவில்
லையே. அங்கு உனது மகனும்
அவனது சர்வாதிகார மனைவி
யும் வாழ்கின்றனரே. உனது
மனைவிஅவளது ஆத்மா
சாந்தியடையட்டும்! சென்ற
வருடம் ஜேர்மன் மாது வரும்
போது உனது மனைவி உலகி
லில்லை. அப்பொழுது வரவேற்க
ஆயத்தமாயிருந்த உன் மனதை
இப்போது மாற்றும்படியாக
என்ன நடந்தது?”

மௌனமாக இருந்த
மில்கோ திடீரென்று “இனி
மேல் நான் அவனைப் பார்க்க
விரும்பவில்லை” என்றான்.

டொன் கமிலோவிற்கு ஒன்
றும் புரியவில்லை. அவர் சற்று
அதிர்ச்சியுற்றவராகக் காணப்
பட்டார்.

“அப்படியானால் நீ ஏன்
என்னிடம் வரவேண்டும்?
இது என்னுடைய விடயமல்
லவே. நீ அவனைப் பார்க்க
விரும்பாவிடில் நீயே அவளுக்கு
ஒரு கடிதமெழுதி இவ்விடயத்
தைக் கூறிவிட்டலாமே?”

அவனது மனமே அவனைக்
கசக்குவது போன்று அவன்
வீரல்கள் தொப்பியைப்
பிசைந்து கொண்டிருந்தன.
“எனது மனைவி வாழ்ந்த காலத்
தில் எனது மனத்தில் உள்ள
யாவற்றையும் கூறி அவளிடம்
ஆறுதலடைந்தேன். ஆனால் இப்
போது யார் இருக்கிறார்கள்?”

மில்கோ தன் மனதில்
ஏதோ ஓர் இரகசியத்தைப்

பொதிந்து வைத்திருப்பதை
யும், அதனால் கஷ்டப்படுவ
தையும் அறிந்த டொன்
கமிலோ அவனைப் பேசத்
தூண்டினார்.

“பிதா அவர்களே! சென்ற
யுத்தத்தின் போது ஜேர்மனி
யர்களுக்கெதிராக நான் இரக
சிய இயக்கத்தில் சேர்ந்
திருந்தது உங்களுக்கும்
தெரியும். எங்களது அந்த
ரங்கத் தொடர்பு வாடு
லிச் செய்திகளுக்கு நான்
மையமாக இருந்தேன். எனது
பண்ணையில் ஒரு பீப்பாவிற்
குள் எனது பேச்சுத் தொடர்
பை ஒழித்து வைத்திருந்தேன்.
ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து
நாற்பத்தைந்து மார்ச் இருபத்
தெட்டாம் தேதி ‘பிரித்ஸ்’
என்னைக் கையும் மெய்யுமாகப்
பிடித்து விட்டான்.”

அவன் தன் பேச்சை நிறுத்
தித் தன் நெற்றியிலுள்ள
வியர்வையைத் துடைத்துக்
கொண்டான்.

“மின்சார விளக்கின் ஒளி
தன் முகத்தில் விழுந்ததால்
பொரிந்து விடும் நிலையில் நின்று
கொண்டிருந்தான் பிரித்ஸ்.
‘துரோகி’ எனக் கூறியவாறு
ஒரு கையைத் கைத்துப்பாக்கி
யில் வைத்தபடி நின்று கொண்
டிருந்தான் அவன். நான் என்
னுடன் எப்போதும் வைத்துக்
கொண்டிருக்கும் ‘P.38’ கைத்
துப்பாக்கியின் வில்லில் எனது
விரலும் ஆயத்தமாக இருந்தது.
நான் அல்லது அவன். நான்
அவனை வென்று விட்டேன்.
நாசமாய்ப் போன யுத்தம்!”
மீண்டும் அதில் நிறுத்தி தன்
நெற்றியைத் துடைத்துக்
கொண்டான்.

“அவன் என்னைத் துரோகி
என்றழைத்திராவிட்டால், ஒரு

வேளை அவனை நான் கொன்றிருக்க மாட்டேன். அப்போது இருட்டு. வெளியே மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. அவனது உயிரற்ற உடலை என் தோளால் சுமந்து சென்று ஆற்றுக்குள் எறிந்து விட்டேன். ஸ்திவோன் நதி அப்போது மிகப் பெருக்கெடுத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அது அவன் உடலைப் பல மைல்களுக்கப்பால் எடுத்துச் சென்றபின் அவ்வுடல் கண்டெடுக்கப்பட்டது. ஒருவரும் என்னைச் சந்தேகப்படவில்லை. என் மனைவிக்கு மட்டும் அவ்வுண்மையின் இரகசியம் தெரியும். அவளும் இப்போது இறந்து விட்டாள்.”

டொன்கமிலோவிற்குச் சில நிமிடங்கள் வரை என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. மெளனமாக இருந்த அவர், “நான் என்ன சொல்ல முடியும்? எனக்கு உன்னைத் தேசாபிமானி என்றோ அல்லது கோலைகாரன் என்றோ தீர்ப்பளிக்கும் முடியாது. உன் மனச்சாட்சியே உனக்கு வழிகாட்ட வேண்டும்” என்றார்.

“அதற்காகத்தான் நானிங்கு வந்துள்ளேன் என்றாலே தேசாபிமானக் கோணத்திலிருந்து என் செய்கையைப் பார்க்க முடியாது. என் செய்கைக்காக ஒரு தங்கப் பதக்கமே தருவதாயினும், பிரித்தலைக் கொன்ற கொலைக்குற்றம் என்னை விட்டகலாது. இரவில் என்னை தூங்கவே முடியாது. முதன்முதலாக அந்த ஜேர்மன் மாது நான் செய்த உதவிக்காக நன்றி செலுத்திய போது, ‘ஏ! பூமியே நீ என்னை அப்படியே விழுங்கி விடமாட்டாயா?’ என்று கூடப் பிரார்த்தித்தேன். அவ்வெட்கத்தை என்னாலே தாங்க முடி

யவில்லை. நான் அவனைக் கொன்றேன். அவன் மனைவி எனக்கு நன்றி செலுத்துகின்றாள். தகப்பனற்ற அக்குழந்தை என்னைச் சித்தப்பா என்றழைக்கிறது.

“பிதாவே! இதை இனி யென்றோர் சகிக்க முடியாது. ஒரு வருடத்தின் ஐம்பத்தியிரண்டு கிழமையும், அந்த ஐம்பத்தியிரண்டு விழுமிகளை நினைத்துச் சித்திரவதைப்பட என்னால் இனி முடியாது. இனி நான் அவளை ஒருபோதும் பார்க்கப் போவதில்லை. அதை நினைத்து நினைத்து வாந்தி எடுக்கவும் விரும்பவில்லை. பிதாவே, சென்ற பத்து வருடங்களாக நான் பட்ட சித்திரவதையை உங்களால் ஊகிக்க முடியாது.”

“ஆம்; என்னை ஊகிக்க முடியும். நீ துன்பப்படுவதையிட்டு நான் சந்தோசப்படுகிறேன். உன் மனச்சாட்சி வேலை செய்கின்றதென்பதற்கு இஃது ஓர் எடுத்துக்காட்டு” என்றார் டொன்கமிலோ.

“ஆம் உண்மைதான். அதற்காகவே நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். நான் சமாதானம் தேடி இங்கு வரவில்லை. நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும் கூறலாம். ஆனால், உண்மையை வெளிப்படுத்திவிட வேண்டும் என்ற ஆசையோடு வந்திருக்கிறேன்.

“நான் பிரித்தலைக் கொன்றவன் அவன் மனைவியோடு எவ்விதமான தொடர்பையும் நான் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. அதற்கு நீங்கள் தான் உதவ வேண்டும். நடந்ததை அவளிடம் கூற எனக்குத் தெரியங்கிடையாது. ஆதலால் நீங்கள் தான் எல்லா உண்மைகளையும் அவளிடம் கூற வேண்டும்”

“நானா!” ஆச்சரியமும்
அதிர்ச்சியும் சேர டொன்
கமிலோவின் கண்கள் பிதுங்
கின.

“ஆம். நானே மறுநாள்
அவள் இங்கு வருவாள். நீங்
கள் அவளுடன் பேசி எல்லா
உண்மைகளையும் தெரியப்
படுத்தி விடுங்கள். நான் செய்த
செயலுக்கு..... அவள் என்னை
ஒரு சிநேகிதனாகக் கருதி நன்றி
செலுத்துவது தவறு. எனக்
குச் சொந்த மில்லாததை
நான் சொந்தமாக்குகிறேன்.
நான் அவளுடைய கணவனைக்
கொன்ற கொலைகாரனென்று
கூறவேண்டும். அவள் அதைத்
தன் மகனுக்குச் சொல்லவேண்
டும். அப்படிச் சொன்னால்
அவள் மேலும் மேலும்
இங்கு வந்து கொண்டிருக்க
மாட்டாள். நானும் சித்திர
வதைப்பட்டுச் செத்துக்
கொண்டிருக்க மாட்டேன்.
இதற்கொரு முடிவு கட்டி
விடுங்கள் பிதாவே.”

டொன் கமிலோ தலையை
யசைத்துக் கொண்டு, “இல்லை,
மில்லோ. உன்னிடம் மனச்
சாட்சி ஒன்றிருக்குமானால் அது,
அதன் செயலை எண்ணித் துள்
பப்படுவதைத் தடுக்காதே.
செய்த பாவத்தை யுணர்ந்து
துன்பப்படுவது மட்டும்
போதாது. நீ உன்னைத் திருத்த
வேண்டும். அவளைக் காணும்
போதெல்லாம் நீ துன்பப்படு
கின்றாய். அத்துன்பம்
உன் மனச் சாட்சியைப்
புடம் போடுகிறது. ஆகவே
அவளைக் காணத்தந்த அந்த
இறைவனுக்கு நீ என்றும் நன்றி
செலுத்த வேண்டும். அவள்
உள்ளத்தை மேலுந் தாக்க
விரும்புகிறாயே ஏன்? அவள்
கணவனைக் கொன்றுங்கூட
நீ திருப்தியடையவில்லையா?”

இதைக் கேட்ட மில்லோ தன்
கரங்களை அகல விரித்தான்.

“நிச்சயமாக அவள் இது
யத்தைத் துன்புறுத்த நான்
விரும்பவில்லை.”

“நீ கட்டாயமாக அதைத்
தான் செய்யப் போகிறாய்.
அவள் உன்னை நம்பி, தன் குடும்
பத்துள் ஒருவனாக உன்னைக்
கருதுகின்றாள். ஆனால், நீ
அதைக் குலைக்கப் போகின்றாய்.
அவளைக் காண்பதும் அதனால்
உன் மனம் கசக்கப்படுவதும்
எவ்வளவோ நல்லது. நான்
உனக்காகப் பிரார்த்தனை செய்
கின்றேன்; போ.”

மில்லோ போன பின்
பிரார்த்தனை செய்வதற்காகக்
கொயிலுக்குள் சென்றார்
டொன் கமிலோ. அவருடைய
பிரார்த்தனை அபூர்வமாய்
இருந்தது.

“பிரபுவே...!”

மேடைமேலுள்ள சிலுவை
யில் அறையப்பட்டுள்ள இயேசு
நாதரைப் பார்த்து பிரார்த்
திக்கலானார் டொன் கமிலோ.

“பாவம் நிறைந்த இவ்வுல
கில் கோடிக்கணக்கானோரை,
கோடிக்கணக்கான மக்கள்
கொலை செய்துள்ளார்கள்.
அவர்கள் அதைப் பற்றித் துக்
கப்படுவதாகக் காணோம். உண்
மையில் அவர்கள் செய்யும்
படுகொலைகளைத் தெரியமான
வீரனுடைய செயலாகக் கருது
கின்றனர். அதற்காக அவர்கள்
பதக்கங்களை விருதாக விரும்பு
கின்றனர். அவர்கள் மதிப்பு
வாய்ந்தவர்களாக மாறி விடு
கின்றனர். மக்கள் சபையிலும்
பிரபுக்கள் அவையிலும் அங்
கும் பெற்று விடுகின்றார்கள்.
எப்படியும், தங்கள் அந்தஸ்தை

இருந்ததைவிட ஒருபடி, இல்லை, பல படி உயர்த்திக் கொள்ளவே விரும்புகிறார்கள். அவர்களின் படம், தேசியப் பாடப்புத்தகங்களிலே பிரசுரிக்கப்பட்டு, அவர்களைப் பற்றிய பாடங்களையும் இளஞ் சிறுர்களின் மனத்தில் பதிக்க வேண்டுமென்பதற்காகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால் இந்தச் 'சாத்தான்' ஒருவேளைக் கொன்றதற்காகச் சென்ற பத்து வருடங்களாக சித்திரவதைப்படுகின்றான். ஆனால், நம்மாலோர் உதவியும் செய்ய முடியாதிருக்கின்றது."

"நாம் அவனை முன்னிலையில் வைத்துக் கொண்டு 'இங்கு பார் மில்கோ அவன் உன்னைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்த போது, அவன் உன்னைத் துரோகி எனக் கூறினான் அல்லவா? நீயும் அதை அப்படியே திருப்பிக் கூறியிருக்கலாம். நீ உனது பண்ணையில் இரகசிய இயக்கத்தினருக்குப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தபோது உன் மனைவியின் கட்டிலில், உன் இடத்தை, அந்த இரவுப் போதுகளில் பிரிதீஸ் எடுத்துக் கொண்டிருந்தது மல்லாமல், உன் மனைவியும் ஜேர்மனியருக்காப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான் ... உனது இரகசிய இயக்கத்திற்கு மாறாக."

"பிரபுவே, இப்படி நாம் மில்கோவிடம் கூறமுடியுமா? இல்லை பிரபுவே, இதை நாம் கூற முடியாது. இந்த உண்மைகளை மில்கோவின் மனைவி இறக்குந் தருணத்தில் கூறினாள். ஒரு குருவிடம் ஒருத்தி செய்த பாவ நிவேதனத்தை - இரகசியத்தை - அம்பலப் படுத்த முடியுமா? இறைவா, உமக்குத்தான் யாவும் தெரியுமே! இது சரியா?"

"ஆம்; டொன் கமிலோ" எனப் பதிலளிப்பது போலிருந்தது இயேசுவின் சாந்தந் தவழும் முகம்.

"ஒரு மனைவியின் பாவத்தினால் கணவனுடைய பாவத்தைக் கழுவமுடியாது. அவரவர்தாம் அவரவர் பாவத்திற்குப் பொறுப்பாளியாக வேண்டும்."

மார்ச் இருபத்தியெட்டாம் திகதியும் வந்தது. ஜேர்மனியர்களும் வந்தனர். இதையறிந்த டொன் கமிலோ லாதொற்றுத்தாவிற் கு வீரெந்து சென்றார். நீண்ட காலம் பிரிந்திருந்த சிநேகிதனை வரவேற்பது போல வரவேற்று நின்றான் மில்கோ. அன்று சூரியன் ஒழித்துக் கொண்டிருந்தான். பிரிதீஸின் சிறுவன் ஒரு நாயுடனவயல் வெளியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய தாயும், மில்கோவும், டொன் கமிலோவும் பசுமையான புல்வெளியில் மென் னடை போட்டு உலவிக் கொண்டிருந்தனர்.

உறங்கிக் கிடந்த புல்வெளி அப்போதுதான் பசுமையோடு திரும்பவும் செழித்து வளரத் தொடங்கியிருந்தது.

"உன் முகமெல்லாம் இரத்தோட்டம் குறைந்து வெளிநிக் கிடக்கின்றதே" என்றார் டொன் கமிலோ.

"நானொரு தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கிறேன். அங்கே இயந்திரங்கள்களின் புகையதிகம்" என்று விடை கூறினாள் அவள்,

“அது உடம்பிற்குக் கூடாதே நீ இங்கே வருவதற்காக ஒரு வருடம் முழுவதும் வியர்வை சிந்தி உழைக்க வேண்டியிருக்குமென நம்புகிறேன்”

“வியர்வை சிந்துவதைப் பற்றி எனக்கொரு ஆட்சேபனையில்லை.” ஒரு புன்னகையும் இழையோடிச் சென்றது அவள் முகத்தில்.

“நீ இங்கு வந்து பிரித்தின் அருகில் வசித்தாலென்ன? அது பிரித்தலையும் மிகவும் சந்தோஷப்படுத்து மென்பது நிச்சயம்.”

அதிசயமடைந்த அவள், டொன் கமிலோவின் முகத்தை உற்று நோக்கினாள்.

“ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறாய்? இந்த இடம் உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?”

“இத்தாலி ஓர் அற்புதமான தேசம். எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. ஆனால், ஜேர்மனியில் எனக்கொரு வீடும், தொழிலும் இருக்கிறதோ.”

டொன் கமிலோ, மில்கோவின் வீட்டைச் சுட்டிக் காட்டியபடி, “நீ ஏன் இங்கு ஒரு வீடும், வேலையும் தேடிக்கொள்ளக் கூடாது?” மேலும் சுற்றி வளைத்துப் பேசிப் பழக்கமில்லாத டொன் கமிலோ, நேரே விடயத்தில் இறங்கி விட்டார்.

“நீ இவனை மணந்து கொள் அவன் உன்னை மணக்கட்டும். ‘நான் அந்தச் சம்பிரதாயச் சடங்கை நடத்தி

வைக்கிறேன். அப்படியாயின் யாவரும் சந்தோஷமாக இருக்கலாம்.”

அவளுக்கு முப்பத்தியேழு வயதிருக்கலாம்; எனினும், இப்படியான பேச்சு வரும்போது எப்படி வெட்கப்பட வேண்டுமெனத் தெரிந்திருந்தது மட்டுமல்லாமல் செய்தும் காட்டினாள் அவள்.

மில்கோவிற்கு வயது நாற்பத்தியிரண்டு. வெட்கப்படும் வயதல்ல. ஆனாலும், வெளிறியிருந்தான்.

டொன் கமிலோ ஒரு விவாகத் தரகல்லர். அதனால் அவரும் தடுமாறிப் போயிருந்தார்.

“நீங்களிருவரும் இதைச் சற்றுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இருவரும் சேர்ந்து ஒரு முடிவிற்கு வந்த பின்பு, என்னை என் சந்தோரில் சந்திக்கலாம். ‘குட்டுன் ஆபன்ட்’” அவர் விடை பெற்றுக் கொண்டு போய் விட்டார்.

மூன்றாம் நாள் மில்கோ வணக்கத்திற்குரிய பிதாவைப் பார்க்க வந்திருந்தான். “பிதா அவர்களே! நீங்கள் கூறியபடி நாங்கள் தம்பதிகளாகிறோம்.”

“நிச்சயமாக உங்களிருவரது விருப்பமும் அப்படியே உளதென எண்ணுகிறேன்.” மில்கோ ஒரு பெருமூச்சு விட்டான். “அவள் என்னுடனிருந்தால் சித்திரவதைப்பட விருக்கும் என் மனத்திற்கு ஒரு விடிவு ஏற்றேமென நம்புகிறேன். ஆனால், இதுவே மேலும் என் மனத்தைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கி விட்டால்...?”

“மில்லோ, நீ இதை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். பிரிதல் இனி மீண்டு வரப் போவதில்லை. நீ அவனது உயிரைக் கொன்றாய். அதைத் திருப்பிக் கொடுக்க உன்னால் முடியாது. அது உன் மனத்தில், நிரந்தர வாசம் செய்யத்தான் செய்யும் ஆனால், அந்தப் பெண்ணையும், அவள் குழந்தையையும் எண்ணும் போது..... நீ அவளது கணவனைக் கொன்றவன். ஆனால், இப்போது அவளுக்கு வேறொன்று கொடுக்கின்றாய்... உனது இந்தச் செயலுக்குப் பின் தகப்பனற்ற குழந்தை என ஒரு பையன்

இருக்க மாட்டான். நீ பிரித்சின் பிரதியாகின்றாய். உன் கணக்குகளைப் போட்டுக் குழப்பாதே.”

டொன் கமிலோவின் வாதத்தைக் கேட்ட மில்லோ, “கடவுளே நீதான் என்னைக் காப்பாற்று. என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை;” என்றான்

“கடவுள் ஏற்கனவே உதவி செய்துள்ளார்” என்றார் வணபிதா டொன் கமிலோ.

இத்தாலிய மூலம்:
ஹிலவன்னி கோரெஸ்ஸி

கீசக்கி எறிந்த காஐதத் துண்டும்,
காலணி துடைத்த கந்தற் துணியும்,
குரோட்டன் நறுக்கிய குழையும், அழுகிய
பழமும், நொருங்கிய பளிங்கும், தகரமும்
கொட்டி யுள்ள தக் குப்பைத் தொட்டி.
ஆயினும்,
கண்ணை உறுத்தாக் காட்சி அது காண்.
சட்டியில் நட்பு பட்டு ரோசா
பூத்தது, பொலி வதே போலத்
தார்த் தெரு ஓரம் தன திடத்ததுவே.

குப்பைத் தொட்டி

தராசு

எங்களுர்க் கடையில் ஓர் தொங்கும் தராசில்
சங்கரப் பிள்ளையர் சாமான் நிறுப்பார்.
அதிலே,
ஆனையை அவர் ஒரு தட்டில் ஏற்றிப்
பூனையை மற்றதிற் போட்டுக் கொடுப்பார்
“எச் சிறிது எப்பெரி தினுக்கும்
ஒப்பு!” என இவர்படி ஓர் உண்மை விளக்குமே.

மஹாகவி

புகாரியின் பதில்

பிரச்சினை அர்த்தமற்றது

நான் இலக்கிய விமர்சகனாக இருந்த போதிலும், நான் தனிப்பட்டவனுங் கூட கூட்டுப் பொறுப்புக்குள் வசக்கிக் கொள்ளும் நிர்ப்பந்தமும் எனக்குக் கிடையாது. ஆனால், கூட்டுப் பொறுப்பினைப் பேண வேண்டிய திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கச் செயலாளர் அதனை மறந்து, என் கட்டுரையைக் கருத்துன்றிப் படிக்காது, குத்து மதிப்பாக அபிப்பிராயம் வெளியிட முன் வந்திருப்பது அறிவுடமை சார்ந்த செயலாகாது.

என்னுடைய கட்டுரையை வரவேற்கத் தக்க முயற்சியெனப் பாராட்டும் செயலாளர், நான் பரந்த கண்ணோட்டத்துடன் எழுதவில்லை என்று அங்கலாய்க்கின்றார். பரந்த கண்ணோட்டம் என்பதற்குச் செயலாளர் வரித்திருக்கும் அர்த்தம் மிகவும் வேடிக் கையானது. அவருக்குத் தெரிந்த எழுத்தாளர் சிலருடைய பெயர்களை என்னுடைய கட்டுரையிற் சேர்த்திருந்தால், என் கட்டுரையிற் 'பரந்த கண்ணோட்டம்' என்ற அம்சமும் சேர்ந்து விடும் என்று அவர் கருதுவதாகத் தோன்றுகின்றது. இது நியாயமானதா என்பதை அவர் தமது மனச்சாட்சியை மீண்டுமொரு தடவை விசாரணை செய்து பார்த்தல் விரும்பத்தக்கது.

மேற்படி செயலாளர், எனது விமர்சனக் கட்டுரையில் பின்வரும் குற்றங்களைச் சுமத்தியுள்ளார்:

(1) எம். ஏ. முஹம்மது, ஏ. எச். எம். யூசுப் ஆகிய இருவரையும் நான் கதைஞர் வரிசையிற் சேர்க்கவில்லை.

(2) எம். ஏ. ரஹ்மானுல் உருவாக்கப்பட்டவர்கள், அன்றேல் இளம்பிறையில் எழுதிய இளம் கதைஞர்களை சிலாகித்துள்ளேன்.

(3) ஷர்புன் லிலாவைப் பற்றி நான் குறிப்பிடவில்லை. காரணம் அவருக்கும் இளம்பிறைக்கும் தொடர்பில்லை.

(4) எம். ஐ. எம். மஷூரைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

இந்த நான்கு குற்றச் சாட்டுகளும் அர்த்தமற்றவை என்பதை யாவரும் உணர்வர். எனினும், சிறிது விளக்கம் தருதல் புத்தியானது.

(1) எம். ஏ. முஹம்மது நாடறிந்த நாடகாசிரியர். யூசுப் நடைச் சித்திரங்கள் எழுதினார். சேமம். நாடகாசிரியரையும், கட்டுரையாசிரியரையும் கதைஞர்கள் வரிசையிலே சேர்த்தல் முறையா? முறையன்று. எனவே, அவர்களுடைய பெயர்களைத் தவிர்த்தேன். என் கட்டுரை கதைஞர்களை பற்றியதே!

(2) எம். ஏ. ரஹ்மான் அவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அடக்கமான முறையில் ஆற்றிவரும் பணியை முஸ்லிம்களும், முஸ்லிமல்லாதவர்களும் அறிவார்கள். உருவகக் கதைத் துறை யில் முன்னணிக் கதைஞராக விளங்கும் அவரையும், அவருடைய ஆதரவினால் முன்னேறும் கதைஞர்களையும் சிலாகித்தல் எவ்வாறு தவறு?

(3) பேராதனை ஷர்புன்னிஸா இளம்பிறையுடன் தொடர் பற்றுவர் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்? 1965-ஆம் ஆண்டில் வெளியான 'இளம்பிறை' கல்வி மலரில் 'இஸ்லாமிய கலைகளும் பெண்களும்' என்ற கட்டுரையை அவர் எழுதியிருக்கிறார் என்ற செய்தி எழுத்தாளர் சங்கக் கடிதத்தானே உபயோகித்து எழுத் தாளர் வரிசையில் இடம் பெறத் துடிப்பவர்களுக்குத் தெரியாது போலும். ஷர்புன்னிஸாவின் பெயர் கட்டுரையாளர் வரிசையிலே தான் இடம் பெறத் தக்கது என்பதை ஷர்புன்னிஸாவே ஒப்புக் கொள்வார்.

(4) எம். ஐ. எம். மஷூர் சிந்தாமணியில் எழுதிய குட்டிக் கதைகளை நானும் வாசித்துள்ளேன். அக்கதைகளை, எல்வே, பிறர் எழுதிய உருவத்தில் வாசித்த எனக்கு அவை சுவைக்க வில்லை. அவருடைய முயற்சி நகல் எடுத்தும் விவகாரம் என்ப தனால் நான் அவரைக் கதைஞர் வரிசையிலே சேர்க்கவில்லை.

இவை என் தளத்தை இளம்பிறை வாசகர்களுக்கும், என் னைச் சாட விழைந்த திக்குவல்லை எழுத்தாளருக்கும் இனி யாவது நன்கு விளங்குமென்று நம்புகின்றேன்.

—ரி. எல். எம். புகாரி

மாலிக்கின் மங்கலான பார்வை

'இளம்பிறை' மீலாத் மலரை அணிசெய்த இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகள் பாராட்டத்தக்கன. அவற்றில் ஒன்றான மாலிக் எழுதியுள்ள "ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர்கள்" என்ற கட்டுரை இலக்கிய கர்த்தாக்கள், வாசகர்கள் மத்தியில் பலத்த கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கு மென்பதில் சந்தேகமில்லை. கட்டுரையின் பிற்பகுதியில் தற்கால முஸ்லிம் கவிஞர்களைப் பற்றி விமர்சித்துள்ளதில் காணக்கூடிய சில குறைகளை எடுத்துக் கூறுவது பொருத்தமானதும் அவசியமானதும் கூட!

விமர்சனம் என்ற மகுடத்தில், கவிஞர்களின் கவிதைகளை இலக்கிய நோக்கில் ஆராயாது அவர்களைப்பற்றி ஏதேதோ இரண்டொரு வரிகள் எழுதிவைத்துள்ளதைப் பார்த்தால் அவருக்குக் கவிதை யென்றால் என்னவென்றே தெரியாது போலத் தோன்றுகிறது. இப்படியாக நுனிப்புல்மேயும் முயற்சி விமர்சனமாக இருக்க முடியாது.

“விடத்தல்தீவு முகம்மது காசிம் ஒரு காலத்தில் நல்ல கவிதைகளை எழுதினர். இசையுடன் பாடுவதற்கு ஏற்ற பாடல் அடங்கிய “இசைத்தேன்” என்னும் நூலை வெளியிட்டு கவிஞர் வரிசையில் இடம்பெற்றார்” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அப்படியென்றால் இசைப் பாடல்களெல்லாம் கவிதையாக முடியாதா? என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுகிறது.

‘வழுத்தார் ஒளியேந்தி’ மார்க்க பக்தியுள்ள நல்ல கவிதைகளைப் படைத்தளித்ததை ஏற்றுக்கொள்ளும் அதே வேளையில், இந்தியக் கவிஞரான இவரை ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர்கள் என்ற அணியில் சேர்ப்பது பொருத்தமற்ற தென்பதையும் குறிப்பிடாமலிருக்க முடியவில்லை.

கவிஞர் ஈழமேகம் நீண்ட காலமாகக் கவிதை புனைந்து வருகிறார் என்பது ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதகூற்று. ஆனால், குறுகிய காலத்தில் துரிதமாக முன்னேறித் தரமான கவிதைகளைப் படைத்தளிக்கிறார் என்பதை எவருமே மறுக்க முடியாது.

எம். ஏ. நுஃமான், மருதூர்க்கனி, மருதூர்க் கொத்தன், மருதூர்க்கையாம், அன்பு முகையதீன், யூ. எல். ஏ. மஜீத் ஆகிய ஆறு இளம் கவிஞர்கள் ஏறத்தாழச் சம காலத்தில் கவிதைத் துறைக்குள் நுழைந்தவர்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்துறையில் எம். ஏ. நுஃமான் எவ்வளவு பழையவரென்பதும் அன்பு முகையதீன் மிகவும் புதியவரென்பதும் “மாலிக்” அவர்களுக்குத் தெரியாதிருந்த போதிலும் வாசகர்களுக்கு வெட்ட வெளிச்சமான விடயமாச்சே!

“ஏ. இக்பால், பஸீல் காரியப்பர் ஆகிய இளங்கவிஞர் இருவர்” என்று ஒரேயடியாக மடக்கப்பட்டுள்ளார்கள். உண்மையில் இவர்கள் ‘மாலிக்’ குறிப்பிடும் ஏனைய கவிஞர்களுடன் ஒப்பிடும்போது இளங்கவிஞர்கள்தானா?

நீண்ட காலமாக ஏ. இக்பால் கவிதைத்துறையில் மாத்திரமன்றி இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் ஈடுபாடு காட்டி வருகிறார். தத்துவ, இஸ்லாமிய, முற்போக்குக் கவிதைகளை ஈழத்தின் எல்லாப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளிலும் எழுதி வெளியிட்டு வருவது நாடறிந்த உண்மை

கவிஞர் பஸீல் காரியப்பரும் நீண்ட காலமாக இலட்சியப் பாதையில் கவிபுனைந்து வருகிறார். அதிகமாக எழுதவேண்டும், அடிக்கடி எழுதவேண்டும் என்ற நோக்கில் காதல்களிமயக்கத்தைக் கைக்கொள்ளாது தத்துவமே தனித்துவமாகக் கொண்டு வாசகர் மத்தியில் ஆழமாகப் பதிந்து கொண்டவர் இவர்!

இவர்களை இளங்கவிஞர்கள் என்று குறிப்பிடுவதோடு நின்று விடாது “விளக்கமில்லாத சில இலக்கியக் கருத்துக்களைக் காமித்து ‘வசன கவிதை’ இயற்றுவதில் ஈடுபட்டு வந்தார்கள். இவர்களுடைய கவிதைகள் கவிதைகளேயல்ல என்பது என் அபிப்பிராயமாகும்” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அத்துடனே...எந்தெந்தப் பத்திரிகைகளில் இத்தகைய கவிதைகளை எழுதினார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தால் இன்னும் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். உண்மையில் இவர்களுக்கு வசன கவிதையில் ஈடுபாடில்லை; எழுதவுமில்லை. சிலவேளை பஸில் காரியப்பரின் கவிதை அமைப்பைப் பார்த்துவிட்டு இதுதான் 'வசன கவிதை' யென்று 'மாலிக்' நினைத்திருந்தால், அவருக்காக வருந்துவதைத் தவிர வேறென்ன செய்ய இயலும்?

ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர்கள் வரிசையில் யூ. எல். ஏ. மஜீத், ஏறூஜர் யூசுப், மருத மைந்தன், நாகூர் ஏ-பாவா, மு ஆதம் லெப்பை ஆகிய இளங்கவிஞர்களை யெல்லாம் குறிப்பிட்டிருக்கிறார், குறிப்பிடத்தான் வேண்டும்! ஆனால் இவர்களைவிட அதிகமான, தரமிக்க கவிதைகளை இயற்றிய, இயற்றுகின்ற கவிஞர்களான யூ. எல். தாலுத், எம். எம். பாருக (பண்ணைத்துக்கவிராயர்), "ஏயாரெம் ஸலீம்", எஸ். எம். ஏ. ஹஸன், எம். எஸ். எம். ஹரீஸ் ஆகியோர் குறிப்பிடப்படாததேன்? இதற்கு மாலிக் என்ன பதில்தரப்போகின்றார்!

கடைசியாகச் சில வார்த்தைகள்:- விமர்சனம் என்பது வினையாட்டல்ல; விமர்சனத்திற்காக எடுத்துக் கொள்ளும் துறையில் விமர்சகருக்கு நிறைந்த ஞானமும், செறிந்த பற்றும். பரந்த கண்ணோட்டமும் இருக்கவேண்டியது அவசியம். நடுநிலைமை நழுமவாது, ஆழமாக ஊடுருவி குறைநிறைகளை மேற்கோள்களுடன் ஏற்ற விதத்தில் எடுத்துக் காட்டல் வேண்டும். அதுவன்றி ஏதோ கடமைக்காகவோ, கட்டாயத்தின் பேரிலோ இலக்கியத்தை வைத்து மாயாஜாலம் காட்டுவது கூடாதென்பதை இனிமேலாவது 'மாலிக்' உணர்ந்து சிறந்த விமர்சனங்களை வெளியிட வேண்டுமென்பது என் விருப்பம் மாத்திரமல்ல எண்ணற்ற வாசகர்களின் விருப்பமும் கூடத்தான்!

—திக்குவல்லை கமால்

மாலிக்கின் பதில்

வளர்ச்சி வேண்டும்!

'மாலிக்கின் மங்கலான பார்வை' என்று சாடும் கமாலேக் கர்மானைக் கண்ணன் என்று என்னாலும் சாடமுடியும். காமானை என்பது குணமன்று. மாறாக அது நோயாகும். நோய் கண்ட பார்வையுடன் திக்குவல்லை கமால், 'ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர்கள்' என்னும் என்னுடைய கட்டுரையை வாசித்துள்ளதாகத் தோன்றுகின்றது. இஃது என் அபிப்பிராயமாகும். அதற்காக, கமால் தன்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கக்கூடாது என்பதல்ல. எனக்கும் அவருக்கும் அபிப்பிராயச் சுதந்திரம் பொதுவே. ஆனால், கமால் அந்த உரிமையை எடுத்துத் தன்னுடைய அறியாமையை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுவது சற்றே ரஸக் குறைவாக இருக்கின்றது. இவ்வாறு தனது அறியாமையை அறியாமையாகக் காட்டுவதற்கு அவருக்குச் சுயேச்சை உண்டு என்பதையும் நான் மறுக்கவில்லை.

நான் நுனிப்புல் மேய்ச்சலிட்டு விட்டதாக அவலக் குரல் எழுப்பும் கமால், இசைப் பாடல்கள் கவிதையாக முடியாதா' என்று கேள்வி கேட்கின்றார். கவிதைக்கான இலக்கணமே தெரியாது. கமால் இப்படி இடர்ப்படுகின்றாரே என்று அனுகூலம் பழந் தோன்றுகின்றது. இந்த அனுகூலம் உணர்வினைத் தொற்றி, ஓர் உண்மையை ஈண்டு விளக்க விழைகின்றேன்.

தமிழை முத்தமிழாக வகுத்தல் தமிழ் மரபாகும். இயல்-இசை-நாடகம் ஆகியனவே அம்முன்று அங்கங்களாம். கவிதை என்பது இயற்றமிழிலேயே இயற்றப்படுகின்றது. இயற்றமிழிற் கவிதை இயற்றுவோரையே நாம் கவிஞர் என்றும், புலவர் என்றும் அழைக்கின்றோம். இசையுடன் பாடல்களைப் பாடுவோரைக் கவிஞர் என அழைத்தல் அபத்தமாகும். அவர்களைப் பாடகர் என்றும், இசைவாணர் என்றும் அழைத்தலே முறைமை. நந்தனார் கீர்த்தனங்களும், தியாகராஜ கீர்த்தனங்களும் தமிழர் மத்தியிற் பிரபலமடைந்துள்ளன. அதற்காக நந்தனாரையும், தியாகராஜாரையும் கவிஞர்களெனப் பாராட்டும் இலக்கிய விமர்சகர்கள் இற்றைவரையில் தோன்றவில்லை. பல்லவர் காலத்தில்தோன்றிய பக்தி இலக்கியம் இசையுடன் பாடப்படுகின்றது. உண்மை. ஆனால், நாயன்மார்கள் தேவாரங்களை இயற்றினார்கள். இவை நால்வகைப் பாவும் பாவினமும் சார்ந்தே அமைந்தன. இசை வல்லார்கள் அத் தேவாரங்களுக்கு இசை வகுத்தார்கள் என்பது வேறு விவகாரம். நாயன்மார்களைக் கவிஞர் என்றோ, பாடகர் என்றோ சொல்வதும் பிசகு. அவர்களுடைய பெயர்களைச் சர்ச்சைக்குரிய விடயங்களோடு தொடர்பு படுத்துவதைத் தவிர்ப்போம்.

நேற்றுப் பொழிந்த மழைக்கு இன்று முளைத்த காளான் போலவே கமால் ஈழத்து முஸ்லிம்களுடைய கவிதைகளிலே பயிற்சி வைத்துள்ளார் என்பதை அவருடைய கட்டுரை சுயமே காட்டி நிற்கின்றது. 'வழுத்தார் ஒளியேந்தி', 'ஈழமேகம்', எம். ஏ. நுஃமான், மருதூர்க்கனி, மருதூர்க் கொத்தன், மருதூர்க்கையாம், அன்பு மொஹிதீன், யூ. எல். ஏ. மஜீத், ஏ. இக்பால், பஸீல் காரியப்பர், யூ. எல். தாலுத், எம். எம். பாருக் ஆகிய சகலரையும் இலக்கிய உலகின் 'தடுக்குப் பிள்ளை'களாக இருந்த காலந்தொட்டே இந்த மாலிக் அறிவான் என்பதை அறியாது, அவர்களுடைய வளர்ச்சிக் கட்டங்கள் பற்றிய ஒவ்வொரு குறிப்பும் என்னிடம் இருக்கின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாது, கமால் தமது கட்டுரையில் மழலைத் தனமான கருத்துக்களை அள்ளித் தெளிக்கின்றார். இல்லாவிட்டால், எம். ஏ. நுஃமான் ஈழமேகத்திற்கு அப்பாவாக இருக்கும் காலத்தில்தோன்றியவர் என மருண்டிருக்க மாட்டார்.

கமால் கட்டுரை எழுதியதின் நோக்கமே, ஏ. இக்பால், பஸீல் காரியப்பர் ஆகிய இருவருக்கும் 'விளக்குப் பிடிப்பது தான்' என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இவ்விருவரைப் பற்றியும் உயர்வான அபிப்பிராயம் வைத்திருப்பதற்குக் கமாலுக்கு உரிமை இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றேன்.

‘ஒருவனின் உணவு இன்றொருவனின் நஞ்சு’ என்று கூறுவார்கள். முதிர்ச்சியடைந்த இலக்கிய விமர்சகர்களுடைய சுவையுணர்வுகள் இவ்வாறு மாறுபட்டதாக இருக்கலாம். ஆனால், கமாலின் சுவையுணர்வின் தளமே வேறு. அவருடைய சுவைத் தளம் மிகமிகக் குழந்தைத்தனமானது என்று கொள்ளுவதுதான் பொருந்தும். உமர்கையாம், அல்லாமா இக்பால், காலிப் போன்ற புகழ்பெற்ற முஸ்லிம் கவிஞர்கள் தத்துவக் கருத்துக்களை அற்புதக் கவிதைகளாக ஆக்கித் தந்துள்ளார்கள். விளங்காத்தனமாகவும், விளையாட்டுத் தனமாகவும் ஏதோ ‘கவிதைகள்’ சரிக்கட்டும் ஏ இக்பாலையும் காரியப்பரையும் ‘உயர்த்து’வதாக நினைத்துக் கொண்டு, முஸ்லிம் கவிதா பாரம் பரியத்திற்குக் கமால் இழுக்குக் கற்பிக்காமலிருத்தல் சேமமான காரியமாகும்,

‘ஏயாரெம் ஸலீம்’, எஸ். எம். ஏ. ஹஸன், எஸ். ஏ. ஹரீஸ் ஆகிய முதிர்ந்த ஆசிரியர்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிட்டியிருக்கின்றது. இவர்களுக்குத் தேர்ந்த இலக்கிய ஆர்வம் இருக்கின்றது, முஸ்லிம்கள் மத்தியில் செவ்வையான கல்விப் பணிபுரிந்து வருகின்றார்கள்; அத்தகைய தொண்டுகளைப் பிரஸ்தாபித்து எழுதுவதாயின் அவர்களை நிச்சயம் குறிப்பிட்டிருப்பேன். பேராசிரியர் கல்கி அவ்வப்போது கவிதைகளும் இயற்றியிருக்கின்றார். அதற்காக ‘கல்கி’யையும் இலக்கிய விமர்சகர்கள் கவிஞர்கள் வரிசையிலே சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கமால் ஆலோசனை கூறுவார்போலும்!

இன்னும் ஒன்று. அது வழத்தூர் ஒளியேந்தி பற்றியது. இவருடைய இயற்பெயர் நூர் முகம்மது என்பதையும், அவர் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ள வழத்தூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் என்பதையும் நான் அறிவேன் அவர் நாவலப்பிட்டியிலிருந்து செய்த சேவை ஈழத்து இலக்கிய சேவையாகும். அந்த அக்கறையினாலேதான் அவரைப் பற்றியும் விமர்சித்தேன். எனக்குக் குறுகிய மனப்பான்மை இல்லை என்பதை இதுவே நிரூபிக்கும். இப்படி பிறப்புக் கொப்பிகளை வைத்துக் கொண்டு விமர்சனத்தில் இறங்கினால், ஈழத்தின் மூத்த தமிழ் முஸ்லிம் ச்விஞரான ‘வித்துவ தீபம்’ அப்துல் காதிர் புலவர் அவர்களைக் கூட நமது கணக்கெடுப்பிலிருந்து நீக்கிவிட வேண்டும். இது பொருந்துமா?

கடைசியாக, கமால் எழுதியுள்ள கடைசிப் பகுதியை வாசிக்கும் பொழுது எனக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. நான் கடந்த ஒரு தசாப்த காலமாக ஈழத்தில் இலக்கியப்பணி புரிந்து வருகின்றேன். ‘பத்துப் பிள்ளைக்காரி’க்கு யாரோ எதுவோ செய்து சாட்டியதாகக் கொச்சையாகச் சொல்வார்கள். அப்படித்தான் இருக்கின்றது கமாலின் செயல். கமால், பொறுமையுடன் வாசித்து, இலக்கியக் கோட்பாடுகளைத் தெளிந்து கொண்டு இலக்கிய விமர்சனக் கலையில் முன்னேற வேண்டுமென்பது என் ஆசை.

மீலாத் மலர்

‘இளம்பிறை’ இதழின் ஐந்தாம் ஆண்டு மலர் ‘மீலாத்’ மலராக 180 பக்கங்களில் சிறப்பாக மலர்ந்திருக்கிறது. இம்மலரின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் கருத்துக் கருவூலங்கள் நிரம்பி வழிகின்றன!

அட்டானைச்சேனை ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை பற்றிய விபரங்கள், எம் ஏ. ரஹ்மானின் பத்து நபிகதைகள், ‘பயணங்கள்’ என்னும் உரைச்சித்திரம். வை. அஹ்மத், மொயின் சமீன், எஸ். எல். எம். ஹனீபா ஆகியோரது முத்துப்போன்ற மூன்று சிறுகதைகள், அண்ணல், வி. கந்தவனம், சக்தி பாலையா ஆகியோரது கவிதைகள் ஆகியன மலரை அழகு செய்கின்றன. ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர்கள், ஈழத்து முஸ்லிம் கதைஞர்கள், ஈழத்து முஸ்லிம் பத்திரியாளர்கள் — என்னும் மூன்று கட்டுரைகளும் ஈழத்துத் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையில் முஸ்லிம்களின் பங்கை ஓரளவு கோடிகாட்டுகின்றன. இளம்பிறையின் முயற்சி போற்றத் தக்கது என்பதில் ஐயமில்லை.

‘சுதந்திரன்’

ஈழத்தில் வெளிவரும் முஸ்லிம் மாதவெளியீடான இளம்பிறையின் ஐந்தாவது ஆண்டு மலர் வரப்பெற்றேன். ஜாமி உல் அழ்வர் பள்ளிவாசலை முகப்புப் படமாகத் தாங்கி 180 பக்கங்களுடன் அரிய மலராக வெளிவந்திருக்கும் இவ்விதழில், கதை, கட்டுரை, கவிதைகள் இன்னும் பல அம்சங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

நபிகள் நாயகம் அவர்களின் நீதியுரைகளைத் தாங்கிய பத்துக் கதைகள், கவிஞர் மஹாகவியின் ‘பொருணாறு’, ‘கவிதைக்கா’ என்ற பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள அண்ணல், சக்தி பாலையா, வி. கந்தவனம் ஆகியோரின் கவிதைகள், மூன்று இதழ்களாக வெளிவந்துள்ள மூன்று சிறுகதைகள் இம்மலரை அழகுபடுத்துகின்றன.

‘செய்து’

[எஸ். பொ. எழுதிய 'வலை' என்னும் நாடகத்தின் வசன அமைப்புகள் விமர்சகர்களுடைய ஏகோபித்த பாராட்டினைப் பெற்றுள்ளது. மேற்படி நாடகத்தின் முதலாவது அங்கத்தினை 'இளம்பிறை' வாசகர்கள்க்குட்த் தருவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். —ஆ-ர்]

வலை

—எஸ். பொ.

[சாணக்கியன் இல்லம்; ஒரு பகுதி. இடப்புறமிருக்கும் தூணுக்குப் பக்கத்தரல் சந்திரனின் ஒளி அறையினுள் வருகின்றது. இடப்புற இரண்டாம் தூணுக்கு முன்னால் சிறு பெட்டகம் ஒன்று. அதன் மேல் ஏட்டுக் கட்டுகள் சிலவும், செம்பினால் வார்ப்பட்ட நீர்க்கலசம் ஒன்றும், சுவளைகள் இரண்டும், சொக்கட்டான் பலகையும், அவ்வினையாட்டிற்குத் தேவையான ஏனைய உபகரணங்களும் இருக்கின்றன. வலப்புறத்திலிருக்கும் ஒரு பெட்டகத்தின்

மேலமர்ந்து, அறுகம் புல்லைப் பொடியாக்கும் பணியிலே சாணக்கியன் ஈடுபட்டிருக்கிறான். இந்தப் பெட்டகத்தின் இடப்பக்கத்தில் ஓர் ஆசனம். அதன் இரு மருங்கிலும் திண்டுகள். பயங்கரச் சூழலை ஏற்படுத்தி, நள்ளிரவைப் புலப்படுத்தும் சிம்மேந்திர மத்திய இராகத்தின் இசை பின்னணியிற் கேட்கின்றது. அதனைப் பிளந்து திடீர் அரவம். இடிப்பதை நிறுத்தி, சாணக்கியன் சுற்று முற்றும் பார்க்கின்றான்.]

சாணக்கியன்: என்ன? (கூர்ந்து கேட்கின்றான்.)
 ஆ (எழும்புகிறான்.) யாரோ வருவது போலச் சத்தம் கேட்கிறது. (வலப்புறத்திலிருக்கும் தூண்களுடாகப் பார்க்கிறான்.) யாராக இருக்கலாம்? (கைகளைப் பின்னால் கட்டிக் கொண்டு எட்டிப் பார்த்துத் திரும்பி அஜாத்தசத்தூதரன் எதற்காக, இந்த அகால வேளையில் இங்கு வருகின்றான்? (அவசரமாக வந்து அமர்கின்றான்.) அறுகம்புல்லை இடிக்கும் பணி தொடருகின்றது. அப்பொழுது, இடப்புற வழியாக அஜாத்தசத்தூ, சாணக்கியன் அமர்ந்திருக்கும் இடம் நோக்கி வருகின்றான். சாணக்கியன் தன் விழிகளைச் சற்றே உயர்த்தி தட்சிணத்தின் இரும்பு மனிதரென்று புகழ்ப்படும் அஜாத்தசத்தூவா? வரவேண்டும், வரவேண்டும்.

அஜாத்தசத்ரு: தீராத கலகம் ஓயாத போர்... வானை மறந்து, மாமந்திரியாருடன் விவாத சம்வாதங்களில் ஈடுபடலாமென்று (அண்மையில் வந்து) ஒலேஹா (சிறிது முன்னால் அடியெடுத்து வைத்து) மாமந்திரியார் மிக முக்கிய பணியொன்றில் ஈடுபட்டிருப்பதாகத் தெரிகின்றது.

சாணாக்: (பொடியாக்குவதை நிறுத்தி, அமைதியான சிரிப்புடன்) வேளையின் முக்கியத்துவம், ஈடுபட்டிருப்பவரின் மனநிலையைப் பொறுத்தது.

அஜாத்த்: (சாணக்கியனை விழிகளிலே நோக்கி) அப்படியென்றால்? அர்த்த சாத்திரத்திலே நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள மதுக்குழம்பின் கலவையைச் சரி பார்ப்பதில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்களா?

சாணாக்: அஜாத்தசத்ரு! உண்மையை எழுதுவதென்பது வேறு; மற்றையோர் என்னுடைய மேதா விலாசத்தை மெச்ச வேண்டுமென்பதற்காக எழுதுவதென்பது வேறு! இரண்டையும் அறிந்தவன் யான். இவ்வேது தொற்றியே அர்த்தசாத்திரத்தில் மதுவைப்பற்றியுங் குறிப்பிட்டேன். மனோமயக்கத்திற்குத் தான் மது. மனோமயத்திற்கு மது ஏன்? மதுவை உண்டாமலே மக்களை மயக்கவதற்கு, விலைமாதர்களிடமும் இல்லாத சொற்ற சாதூர்ய மிருக்கிறது, இந்தச் சாணக்கியனி

டம்...(சிரித்துக் கொண்டே) அஜாத்தசத்ரு! பாராததாயா? கிழ வயதின் அறனை என்னை யும் வளைத்துக் கொள்ளுகின்றது அல்லாது போனால், (மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டே) நிற்கவைத்துப் பேசுவேனா? கால் சுளுக்கி விடும்; அமர்ந்து பேசலாம் அஜாத்தசத்ரு. (பொடியாக்கும் பணியிலே சாணக்கியன் மீண்டுப் ஈடுபடுகின்றான்.)

அஜாத்த்: பாதகமில்லை. (சற்று யோசித்து) குறுக்கு விசாரணை செய்வதாக நினைக்க வேண்டாம். (ஒரடி முன்சென்று சாணக்கியனைப் பார்த்து) புதுவகை மருந்தொன்று கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்களா?

சாணாக்: இல்லை. (பொடியாக்கும் தூளைக் கையிலெடுத்து) அக்கினியில் வெந்த அறுகம்புல்... பொடியாக்குகின்றேன்... அஜாத்தசத்ரு, உட்கார், என் வேலை முடிகின்றது. (எழுந்து இடப்புறமிருக்கும் இடேன் நீரிலே கலந்து சென்று கொண்டே) இதனை நீரிலே கலந்து தாகசாந்தி செய்ய வேண்டியதுதான். (ஒரு குவளையிலே பொடியைப் போட்டு, கலசத்திலுள்ள நீரை ஊற்றிக் கலக்குகிறான்.)

அஜாத்த்: (மேடையின் முன் வலப்பக்கம் வந்து, தற்கூற்றுப் பாணியில்) ஆச்சரியம்... இந்தக் கிழவன் என்னும் புதிரின் முடிச்சை அவிழ்க்க வல்ல அறிஞன் ஒருவன் இன்னமும் தோன்றவில்லையா?

சாணாக்: (பானத்தின் ஒரு பகுதியைப் பருகி, குவளையைப் பெட்டகத்தில் வைத்து, அஜாத் தசத்ருவை நெருங்கி) உன்னைப் போன்ற வீரர்கள் வானுக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டும். மூளையை வீணாக...

அஜாத்: இல்லை; அறுகம்புல்வின் சாம்பரும் பானமாகும் என்பதை இன்றுதான் முதல் தடவையாக அறிகின்றேன், சாணக்கிய மாமந்திரியாரே.

சாணாக்: அறிஞர்கள் எதையாவது முதற் தடைவையாகச் செய்து காட்டி மறைக்கின்றார்கள். மந்தைக் கூட்டமாம் முட்டாள்கள் அதன் உள்ளத்தத்தை அறிந்து கொள்ளாமற்பின் பற்றுகிறார்கள் அஜாத் தசத்ரு! நான் இப்பொழுது அருந்தியது பானமன்று; தீர்ப்பின் செயலாக்கமே இது. அறுகம்புல், தான் செய்த குற்றத்திற்கான தண்டனையை அநுபவித்தது.

அஜாத்: புல்லும், அது செய்த குற்றமும்! விநோதமான குற்றமும், வேடிக்கையான தண்டனையும்!

சாணாக்: ஆம் (கையைப் பின்னூற் கட்டியவாறு, வலப்புறம் சென்று, திரும்பி, அஜாத் தசத்ருவைப் பார்த்து) அறிஞருடைய செயல்கள் புல்லறிவாளருக்கு விநோதமாகவும், வேடிக்கையாகவும் தோன்றுகின்றன. இந்த அற்ப

பூண்டு செய்த குற்றமென்ன தெரியுமா? (கொடிய சாணக்கிய மாமந்திரியார் தன்மீது நடந்து வருகின்றான் என்று பெருமிதங் கொள்ளாது, என் வலதுகாற் பெருவிரலைத் தடுக்கியது...(அஜாத் தசத்ருவை நெருங்கி) என்னை எதிர்த்த பூல்கூட இந்த அவனியில் வாழக்கூடாது; வாழவும் முடியாது!

அஜாத்: சடப்பொருள்... அதற்கா இத்தண்டனை ஒருதேவரே?

சாணாக்: இதனை அறியக்கடவாய். புல்லுக்கும் உயிருண்டு.

அஜாத்: இருப்பினும், அஃதோர் அசரணன்.

சாணாக்: என் வரலாற்றை நீ நன்றாக அறியவில்லை (நடுவில் இருக்கும் ஆசனத்தில் அமர்ந்து) இந்தத் தட்சசலமே யான் பிறந்த பொன்னாடு. உன்னைப் பெற்ற உன் தந்தை, அவன் தாயின் கருப்பையில் இருந்திருக்கக்கூடும். அப்பொழுது இங்கிருந்து போனவன். ஜம்பது ஆண்டுகள் ஆகின்றன விதேச யவன ராட்சியில் இந்தப் பார்ப்பனச் சிறுவனின் பிறப்பு வளர்ப்பை மக்கள் மறந்து விட்டார்கள். அஜாத் தசத்ரு, அந்தக் காலத்தில் யான் (எழுந்து நின்று) கௌடியனுமல்லேன்; சாணக்கியனுமல்லேன்; வெறும் விஷ்ணு குப்தன்! சிறு பராயஞ் சீவித்க அக்காலத்தில் ஒரு நாள் சோர்வின் மேலீட்டினால், களைப்

பாறுவதற்காக, சத்திரத்து ஆசனமொன்றில் அமர்ந்தேன் (வலப் புறமாக நடந்து) அதிலே அமருவதற்கு இவனுக்கு அருகதையிலேயாம். இந்த உடலைப் புழுதியிலே உருட்டித் தள்ளிவிட்டார்கள் சில ஆணவக்காரர்கள்!

அஜாத்: சாணக்கிய குருதேவரே! அந்த அற்ப செயலைச் செய்த புல்லுருவிகள் யார்?

சாணக்: வேறு யாருமல்லர், அஜாத்சத்சு! (நடு மேடைக்கு வந்து) முடி சுமக்கும் மண்டைக் கொழுப்புடன் கோலோச்சிய நந்தர்கள். நிலத்தில் யான் விழுந்த நேரத்தில், அவிழ்ந்து போன என் உச்சிக் குடுமியைப் பார்த்து, அந்த வீணர்கள் விலா நோகச் சிரித்தார்கள். அன்று அவிழ்ந்து சோர்ந்த கந்தலை, நான் சந்திரகுப்தனின் முடி குட்டு விழாவினதான் முடிந்து கொண்டேன். இந்த துரும்பு உடலில் வாழும் சாணக்கியன் உருவாக்கிய சரித்திரம் அந்த நேரத்தில் என்னைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடிய நந்தர்களின் பூண்டே இன்று அழிந்து போய் விட்டது. (மெதுவாகச் சிரித்து) ஆனால், அந்த அற்ப பூண்டு சற்றுப் பொறு அஜாத்சத்சுரு (இடப் புறப் பெட்டகத்தண்டை போய்) எஞ்சியிருக்கும் இந்தப் பானத்தைக் குடித்து முடிக்கின்றேன். (பானத்தைக் குடித்து முடிக்கின்றேன்.) அதிருக்க, அஜாத்சத்சு, சொக்கட்டான் ஆடுவோமா? (பெட்

டகத்தின் மேலிருக்கும் கட்டைகளை எடுக்கின்றேன்.)

அஜாத்: சொக்கட்டான்? (சிரிக்கின்றான்.) இளவரசர்கள் குறைபட்டுக் கொள்வது சரிதான்! தட்சசீலத்திற்கு வந்த பின்னர், தாங்கள் யாத்த அர்த்தசாத்திரத்திற்கு விளக்க உரைகள் நிகழ்த்துவதைக்கூட நிறுத்திக்கொண்டீர்களாம். தன்மனைவியையே—அந்த அனலிடைப் பிறந்தானே—பணயமாக வைத்துக் குதாடிய யுதிட்டிரனைப் போல, சொக்கட்டானுட்டத்திலே தங்கள் புலனைச் செலுத்தி..

சாணக்: அர்த்தசாத்திரம் என்ற கூறியும்? (மெதுவாகச்சிரிக்கின்றான்) அர்த்தசாத்திரம்! (மீண்டுஞ் சிரித்து) அர்த்தசாத்திர மென்று கூறினாயே, அது வருங்கால மன்னர்களைச் சூத்திரப்பாவையாக ஆட்டிப் படைக்கப்போகும் மந்திரக்கோல்! அர்த்தசாத்திரம்!! மக்கள் நலன் காட்சி, மக்கள் ஆட்சி செய்வதுதான், இறைமாட்சி தரும் என்று பகட்டான பட்டுத்திரைகட்டி, அதன் மறைவிலே தனிப் பட்ட பாக்கியவான்களாம் ஒரு சிலருக்கு, சர்வாதிகாரம் வழங்க யான் ஒரு சிலருக்கு, சிகளின் தொகுப்பு! அஜாத்சத்சுரு, 'அரசர்கள் தத்துவ ரூனிகள்; தத்துவரூனிகள் அரசர்கள்' என்று வாய்விட்டுப் புலம்பியிருக்கிறோம் யவனத்து ரூனி ஒருவன். விளம்பரத்தினால் அறிஞான முட்டான் அவன்!

யானே அறிஞன். அஜாத்தசத்ருநீ இத்தால் அறியக்கடவாய். அரசர்களேப் படைக்கும் பிரமஸ்தான் உண்மையான தத்துவஞானி.

அஜாத்: சாணக்கிய மாமந்திரியாரே, புதிய தொகு கருத்தாக இருக்கின்றதே!

சாணக்: இரவல் கருத்துக்களை என்றும் இந்தச் சாணக்கியன் சவீகாரம் எடுத்ததில்லை. (ஆழ் சிந்தனையில் ஈடுபடுகின்றான்.)

அஜாத்: (சற்று நேரம் தாமதித்து) மந்திரியார் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபட்டு விட்டார்.

சாணக்: (சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டு) இல்லை, அஜாத்தசத்ரு! குறுக்கு இழை பின்னி மறைந்தது, ஒரு யோசனை! அவ்வளவுதான்... (தணிந்த குரலில்) ஐம்பது ஆண்டு அரசியல், குதர்க்கத்தைக் கலப்படஞ் செய்யும் தருக்கம், குயுக்தி வாய்க்காலில் விரவி யோடும் விவாதம், விதிகளற்ற சாத்திரம், எதற்கும் அஞ்சாத பாதகச் சூழ்ச்சிகள் இத்தூண்களிலே எழுந்து நிற்பதுதான் அரசியல் என்னும் மாளிகை! எல்லாம் எனக்குச் சலிப்புத் தட்டுகிறது. இரவென்றிற்குப் பத்தாயிரம் பெண்பரியப் பணமாகப் பெற்று, சீமான்சனின் மார்புகளிற புரண்டு, காமக்திற் பிழிந்தெடுத்த சிருங்கார மதுவை, எச்சிற்பட்ட இதழென்ற கிண்ணத்தில் ஓயாது வழங்குங் கணிகை

கூட ஒரு வயதிற்குச் சார்வடைகின்றான்; வீரத்தியுடைகின்றான்! அந்தக் கிழக் கணிகையின் கதைதான், இந்தக் கிழவனுடையதும். (பெருமூச்சு விடுகின்றான்) அஜாத்தசத்ரு, வா...சொக்கட்டான் ஆடுவோம். (வலப்புத்திவிக்கும் பெட்டகத்தில் இருவரும் அமர்கின்றார்கள். சாணக்கியன் கட்டைகளை உருட்டுகின்றான்.) அஜாத்தசத்ரு, சரி விளையாடுவோம்...

அஜாத்: அறிவுச் சிக்கலிலிருந்து ஓய்வு பெறுவதற்கு, மனையறமே சிறந்த மார்க்க மென்று நான் நினைத்திருந்தேன் குருதேவரே... உங்களுடைய மனையாளின் மலர் முகத்தை, மணி மொழியை...

சாணக்: பருவத்திற்கு ஒவ்வாத பேச்சு... குதலைக் குரலில் காதலறம் பேசுவதும்; கிழக் குரலில் துறவறம் பேசுவதும்...

அஜாத்: சில நாட்களுக்கு முன், ஓலைக் குடிசை ஒன்றுக்குச் சம்பத்திலே பார்த்தேன், உங்கள் இல்லானே.. முதலில், யாரோ ஒரு குக்கிராமத்துக் கோயிற் பூசாரியின் மனையாளோ எனத் தவறாக நினைத்தேன்.

சாணக்: அஜாத்தசத்ரு! (சிரிக்கின்றான்.) யான் மட்டும்—இந்தச் சாணக்கியன் மட்டும்—விரும்பியிருந்தால் கொற்கையிலிருந்து வரும் தமிழகத்து முத்துக்களினாலும், யவன

தேசத்து வணிகர் கொண்டு வரும் பொற்
காசுகளிலும், சுவர்ண மாளிகை ஒன்றை
எழுப்பி, அதிலே சொசூசாக வாழ்ந்துருக்க
முடியும். மான் தேராலிலே நடை பழகி, மணி
யாரம் புணந்து, மதுவின் குறையில் மன்ன
ரென்று வாழ்பவர்கள் குற்றவல் புரிய
பண்ணீரிலே குளித்து, அகிற புலகையிலே
நீருலர்த்தி, குளிர் சந்தனந் தடவி, உறுத்
தாத பட்டுடுத்தி, மலர் தூவிய மென் பஞ்ச
மெத்தைகளிலே புரளும் அந்தப்புரக் காமக்
கிழத்திகளை என் மனையாளின் பணிப் பெண்
களாக்கியிருப்பேன் அஜாத்தசத்ரு, இந்தக்
கொடிய புரளாசை கிடையாது. அஜாத்த
சத்ரு, இறையும் அறியக் கடவாய். இந்த
மகத்தின் அரசியலில், நான் பிச்சாண்டி
யாகவே நுழைந்தேன்; அப்படியே வாழ்வேன்.

அஜாத்: சாணக்கிய முனிவரின் பலத்தினை அறியாப்
பேபைதயராம் தத்துவ ஞானிகளும் வாழ்கின்
றார்கள். இந்த அவணியே உங்களை அறிவின்
இமயமென்று கொண்டாடுகின்றது. நீங்களே
தருக்க சாத்திரத்தின் நடமாடும் இலக்கணம்
என்பதை மா பண்டிதர்களே ஒப்புக் கொள்
கின்றீர்கள். நீங்களா, இப்படித் தகுதியைத்
திரையிடும் எளிய வாழ்க்கையைமேற்கொள்
வது?

சாணக்: (கையிலுள்ள சொக்கட்டான் கட்டை
களை உருட்டி விட்டு) தோலைப் பார்த்தா

பழத்தின் சுவையைச் சொல்லுகின்றோம்?
மலரின் நிறத்தைப் பார்த்தா அதன் மணத்
தைச் சொல்லுகின்றோம்? பலாச் சுளைபின்
சுவை சொறிபிடித்த அதன் தோலிலேயா சிந்
திக்கிடக்கிறது? வணர் ஜாலம் பொழியும் கன்
காம்பரத்திற்கு ஏது மணம்? (சொக்கட்டான்
கட்டைகளைக் கையிலெடுத்துப் பார்த்து)
இவை வெறுஞ் சொக்கட்டான் கட்டைகள்.
அரசியல் அரங்கில் ஒரு தரம் உருட்டினேன்.
நவ நந்தர்சளின் சாமராஜ்யம் பிணம் வெந்த
சிதையாகியது. (மறுபடியும் கட்டைகளை
உருட்டுகின்றான்.) மறு தடவை உருட்டி
னேன். அந்தச் சிதையே, இன்னொரு சாம்
ரால்தயத்தின் அருணைய களமாக மாறியது.
மயில் ஆடிற்று; மௌரிய ஆட்சி மலர்ந்தது!
அஜாத்தசத்ரு இதற்கெல்லாம் (முனையைக்
காட்டி) இதுதான் வேண்டும்; இது! பொன்
னும்-பட்டும்-பகட்டும் புன்மதி மூடருக்
குத்தான் தேவைப்படுகின்றது.

அஜாத்: உங்களுடைய மூளை ஒப்புயர்வற்றது என்
பது, யவன ஞானிகளும் ஒப்புக் கொண்ட
உண்மையாகும். இருப்பினும், இரத்தினத்தின்
மதிப்பானது, மகுடத்தில் பதிக்கப்படும்
பொழுது அது இரட்டிப்பாகின்றது! இந்தப்
குறைதான் சுசீம் இளவரசனின் அடி மனத்
தில் மண்டிக் கிடக்கின்றது. குருதேவரே!
நீங்கள் அரசியலின் ஆணியேவர்; சனாதன
தருமத்தின் காற்கோள்; தருக்கத்தின் விளை
நிலம்...

சாணாக்: புகழ் மொழிகளிலே தமது சிந்தை பறி கொடுத்து மெய்மறப்பவர்கள் கவிஞர்கள். (சிரித்துக் கொண்டே) நானல்லன், அஜாத் தசத்கு!

அஜாத்: இருக்கலாம் சாணக்கிய குருதேவரே! ஆனாலும், நீங்கள் பெண்ணின் மென்விதயத்தை அறியத் தவறுகின்றீர்கள் என்று தான் சொல்ல வந்தேன் ஆடை - ஆபரணம் - அலங்காரம் - ஆடம்பரம் - அந்தஸ்து ஆகிய யற்றைப் பிரிந்து இதுவரையிற் பெண்கள் இந்தப் புவியிற் பிறந்ததில்லை என்று சொல்லுவார்கள். உங்கள் மனைவி மட்டும் இவற்றிற்கு விதிவிலக்கா?

சாணாக்: அஜாத் தசத்கு. அர்த்தசாத்திரத்தில், நான் விதிகளை மட்டுந்தானே எழுதினேன்? இல்லை; விதிவிலக்குகளைப் பற்றியும் விரித்துக் கூறி இருக்கிறேன்! ஓய்வு நேரங்கள் (எழுந்து வலப்புற முன்மேடைக்கு வந்து) கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம், அர்த்தசாத்திரத்தை ஊன் றிப்படி, அதனால் நீயும் பலனடைவாய்! (திரும்பி முன்னர் இருந்த இடத்திற்கு வந்து கொண்டே) அஜாத் தசத்கு, சொக்கட்டானும் இந்தக் காய்களைச் சொந்தங் கொண்டாட நாம் ஆசை கொள்வோமா? அவற்றைச் சும்மா நகர்த்துவதிலும், வெட்டித் தள்ளுவதிலும் ஒருவகைப் பிரீதி சொக்கட்டான் ஆட்டத்தில் சுவை குன்றிலோ, அன்றேல்,

சவிப்புத் தட்டினாலோ, காய்களைத் தூக்கி எறிந்து விட்டுச் செல்வோம். அரசியலும் அப்படியே தான். (இடப்புற முன்மேடைக்குச் சென்று) அஜாத் தசத்கு, இதனையும் நீ அறியக்கடவாய். எவனெருவன் அரசியலில், பட்டம் பதவிகளிலும் பொருளிட்டலும் பசையாக ஒட்டிக் கொள்ளுகிறானோ, அவன் சீக்கிரமே அதிலிருந்து அப்புறப்படுத்தவும் படுகிறான் ஆகையால், எப்படி அன்னக் காவடியாக அரசியலில் நுழைந்தேனோ, அப்படியே என் சவடுகூன்று தெரியாமல் (வலப்புறத்துற்குச் சென்று கொண்டே) அதிலிருந்து விடுகியும் விடுவேன். அன்பு - பரிவு - உடலை ஈடு கொடுப்பதினால் ஏற்படும் புலால் வேட்கை!—இவை அறிவை மழுங்கச் செய்கின்றன; மனத்திலே கோழை உணர்வினைச் சடைக்கச் செய்கின்றன. ஆனால், அஜாத் தசத்கு! என் மூனையானது, மனிதப் பலன்ங்கள் என்ற சகதிக்குள் என்னை ஒரு பொழுதுஞ் சிக்க வைப்பதேயில்லை...

[பணியாளர் ஒருவன் படிக்கட்டுவழியாக வருகிறான்.]

பணியாளர்: (கை கூப்பிய வண்ணம், வரும் பொழுதே) தேவரே...

சாணாக்: (திரும்பிப் பார்த்து விட்டு) என்ன?

பணி: யுவராஜா...

தான் அசோகன் இப்படிக் கெட்டுச் சீரழிந்து போகின்றானே?

[சுசீமன் படிக்கட்டு வழியாக வருகிறான்.]

சாணக்: வா சுசீமா, வா வாரிகப் போட்டி உன் மஞ்சத்தில் நெருஞ்சில் முட்களைத் தூவி, உன்னுடைய தூக்கத்தைக் கெடுத்திருக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும்...

சுசீமன்: மாமந்திரியாரே, தாங்களறியாத இரகசியம், மகத அரசியலில் இருக்கின்றதா?

சாணக்: எனக்குத் தெரியாத இரகசியங்களும் இருக்கலாம். யான் தற்பெருமை கொண்ட வனல்லன்; கற்றது கைமண்ணளவு...

சுசீ: நான் இப்பொழுது இங்கு வந்தது...

சாணக்: நீயே மூத்தவனாகவும், சிம்மாசனத்திற்கு உரிமையாளனாகவும், மகத முடியை அடையும் ராஜபாட்டையான தட்சசீலத்தின் ராஜப் பிரதிநிதியாகவும் இருக்கும் பொழுது, எப்படி அசோகன் இங்கு வந்த சம அதிகாரங்களுடன் குந்தியிருக்கின்றான் என்பது உன் கேள்வி...

சுசீ: அதுவல்ல மாமந்திரியாரே!

அஜாத்: (எழுந்து நடு மேடைக்கு வந்து) யார்?

சாணக்: யார், அந்த யுவராஜா? இன்றைய அரசியலில், யுவராஜா பட்டமே பெரிய சிக்கலான பிரச்சினையாக இருக்கிறது. (சிறிது இடப்புறமாக நகர்ந்து) அஜாத் தச்சந்ரு, வேறு யார்? சுசீமனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

பணி: ஆம் குருதேவரே!

சாணக்: பிந்துசாரமன்னன் படுத்த படுக்கையில்... தட்சசீலம், வாரிகப் போட்டிக்கு தீர்வு காணும் களம்! (வலப்புறஞ் சென்று கொண்டே) இரண்டு பொம்மைகளை அரசு கத்தில் உருட்டியிருக்கிறேன்... சரி, வரச்சொல்.

[பணியாள் பணிந்து வணங்கிவிட்டுச் செல்கிறாள்.]

அஜாத்: சாணக்கிய குருதேவரே! சுசீமன் உங்கள் மீது வைத்திருக்கும் அன்பையும் - மதிப்பையும் விவரித்தல் சாலராத். இந்த மௌரியப் பேரரசின் மாசற்ற புகழை நிலை நிறுத்தவே அவனுடைய ஆசை - இலட்சியக் கனவு! ஆனால், அசோகன் யாராவது ஓர் அழகியின் அம்மனை உடலைத் தன் மடியிலே கிடத்தி...

சாணக்: (சிறித்துக் கொண்டே) கேள்விப்பட்டேன். அஜாத் தச்சந்ரு, கேள்விப்பட்டேன்! ஏன்

சாணாக்: இந்தச் சாணக்கியனுடைய ஆரூடம் என் றுமே பொய்த்தது கிடையாது சுசீமா.

சுசீ: இந்த அகால வேளையில் நான் வந்ததற்குக் காரணம்...

சாணாக்: (கிரும்பி இடப்புறத் தூணுக்குப் பின் னால் போய்க்கொண்டே) சுசீமா, நீ அதை மட்டும் இன்னமும் சொல்லவில்லையே...

சுசீ: (அமைதியோடு) தட்சசீலத்தின் சுதேசத் தலைவர், அவர்தம் கூடாரத்திலேயே கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்.

அஜாத்: (சுசீமனை ஆணுகி, அவனுடைய கையைக் பிடித்துக் கொண்டு) என்ன, உக்கிரசேனன் கொலை செய்யப்பட்டு விட்டானா?

சாணாக்: (இடப் பக்க முன் மேடைக்கு வந்து) நீ பதறாதே, அஜாத்சத்தரு துக்கச் செய்தி யொன்றை, இளவரசன் சுசீமன், எவ்வளவு ஆலவணியமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறான் என்று பார்த்தாயா? நீயோ கலங்காத நெஞ் சத்தேதான்...

அஜாத்: கேலி போதும், சாணக்கிய மாமந்தி ரியாரே! இளவரசே, மிலேச்சப் படைகளும் கண்டு தொடை நடுங்கும் படை நம்மைக் காவல் செய்யும் போது, உக்கிரசேனன்

கொலை செய்யப்பட்டானா? யார் அந்தக் கொலைகாரன்?

சாணாக்: கரத்திலே வாளேந்திச் சுழற்றுபவனின் தலையில், ஒரு சிங்கை முனையைத்தானும் வைக்க பிரமன் விருட்புவதில்லை என்று யான் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். (வலப்புறத் தொன்று) இவ்வளவு துணிவுடன் கொலை செய்தவன், மதுவை மாந்தி, போதையிலே சிந்திக்கிடக்கும் மகத வீரர்களைத் தட்டி யெழுப்பி, 'நான் தான் கொலைகாரன்' என்று சொல்லியிருப்பானா? (மேலும் வலப்பு றந்து சென்று கொண்டே) மகத வீரர்களின் ஆண்மை, இப்பொழுது, மதுக்கிண்ண விளிம்பு களின் சுவைப்பிலும், மங்கையரின் கொங்கை அணைப்பிலுஞ் சோர வழியிற் கழிகின்றது.

சுசீ: அந்தக் கொலைகாரனுடன் கூடிக்கொண்டு வந்ததாக நம்பப்படும் பெண்ணொருத்தியை, நமது வீரர்கள் கைது செய்திருக்கின்றார்கள்.

சாணாக்: (இடப்புறப் படிக்கட்டுகளை நோக்கிச் சென்று கொண்டே) ஆஹா வீரநி, வீரர் கள்! பறவை பறந்து விட்டது; இறகு கையிலி ருக்கிறதாம்! வீரனை விடுங்கள். வேடன்கூட இச்செய்தியைக் கேட்டு விவா நோகச் சிரிப் பான்.

அஜாத்: இளவரசே, யார் அந்த நயவஞ்சகி? அவள் உடனடியாகக் காவற் பொட்டலுக்கு அனுப்பப்பட்டாளா?

சுசீ: அது வரையில்...

சுசீ: இல்லை, அஜாத் தசத்ரூ, அவளை வழியில் மறித்து, தனது கூடாரத்திற்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கின்றான் அசோகன்.

சாணக்: அசோகனின் காவலிலிருந்து பறந்து விடுமென்று நினைக்கின்றாயா? யான் அப்படி நினைக்கவில்லை, சுசீமா, நாளை குற்றம் நிரூபணமானால், அக்கினியில் வெந்து போக வேண்டியவள். அசோகன் பொசிப்புள்ளவன். அதை மோந்து அநுபவிக்கட்டும். (நடந்து) அதிர்ச்சியும், களைப்பும் அடைந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறீர்கள். (வலப்புறம் தூண்களுக்குப் பின்னூற் சென்று) மது கொஞ்சம் தரட்டுமா?

அஜாத்: இந்த அத்துமீறிய அடாத செயல், இந்தக் கொலையில் அசோகனுக்கும் சம்பந்த மிருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது, சாணக் கிய குருதேவா.

சாணக்: (இடப்புற முன் மேடைக்கு வந்து) அரச சியலிலும், காதலிலும் சாத்தியமற்றது என்று எதுவுமே இல்லை. ஒப்புக் கொள்ளுகின்றேன். ஆனால், ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டு! இரண்டும் இரண்டறக் கலந்து பிணைந்து, பின் பிரிந்தால், மூன்று!

சுசீ: (வலப்புறம் சென்று) வேண்டாம் சாணக் கிய குருதேவா. மது மனத்தை மயக்கும் குடிவகை. போதைபூட்டி, மனிதனைப் பல வீனங்களுக்கூட்படுத்தி விடுகிறது. அதனூற் கேடு விளையும்.

சுசீ: (வலப்புறம் வந்து கொண்டே) சரியான முகூர்த்தந் தேர்ந்தெடுத்து மந்திரியார் கணக் குப் பண்ணுகின்றார்.

சாணக்: சுசீமா, (சிரித்துக் கொண்டு, மேடை முன் நடுப்புறத்திற்கு வந்து) நீ எடுப்பார் கைப்பிள்ளையென்று நினைத்திருந்தேன் ஆனால், நீ, சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப் பிள்ளையாகவுமிருக்கிறாய். சுசீமா நீ இதனை அறியக்கூடலாய். எவனொருவன் வீதிகளையும், சட்டங்களையும் தூரசென் மதிக்கின்றே (வலப் புற முதுகல் தூணுக்குச் சென்று கொண்டே) அவனே, அரசியலில் சீக்கிரம் மூன்றேறுகி றுள்...

சாணக்: சுசீமா, விசாரணைக்கு அவசரங் கூடாது விவேகந்தான் வேண்டும்.

சுசீ: (இடப்புறம் வந்து கொண்டு) அவளை—அந்த சாகஸக்காரியை என்ன செய்யலாம், குரு தேவா?

சாணக்: (சுசீமனின் தோளைத் தொட்டு) பொறு சுசீமா! இஃது அகாலவேளை உதயத்தில், விசாரணையை வைத்துக் கொள்ளலாம்.



ஹுமாயூன் கபீர் அரசியல்வாதியாகப் புகழ் பெற்ற போதிலும், சிறந்த எழுத்தாளராகவும் வீளங்கினார். அரசியல்வாதியாக உலகப் புகழ் பெற்ற நேருவுடைய எழுத்தாற்றலை, கபீர் இக்கட்டுரையிற் சுவைபட மதிப்பீடு செய்கின்றார்.

நேரு - ஓர் எழுத்தாளர்

— ஹுமாயூன் கபீர்

ஓர் எழுத்தாளரின் தன்மை, ஈற்றில், அவனுள்ள உள்ள மனிதத்துவத்தின் தன்மையாகும். நேருவினுடைய மிக விசேட குணஇயல்பு அவருடைய துல்லியமான நேர்மைதான். அவருடைய எழுத்துக்கள் அவருடைய சித்தனையை வெளிப்படையாகக் காட்டின. அவை அவருடைய குணத்திரட்சியின் சான்றாகவும் அமைந்தன. தம்முடைய அநுபவவிட்டத்திற்குள் வந்த எதையும் அவர் முழுமையாகப் பிரதிபலித்தார். மலைகள் அவரைக் கவர்ந்தன; சூரிய அஸ்தமனங்கள் அவருடைய ரூபகத்தை வட்டமிட்டன; அழகிய வார்த்தைகளும் செயல்களும் அவருடைய வாழ்க்கைக்குச் செழுமையூட்டின. அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் அவர் சுவையுடனும் வன்மையுடனும் எழுதுகின்றார்.

ஆழமான அழகுணர்ச்சியும், மனிதனுடைய விவகாரங்கள் பற்றிய பரந்த அக்கறையும் நேருவின் எல்லா எழுத்துக்களிலும் ஒரு விசேட தனித்துவத்தை இணைத்தன. அவருடைய மிக ஆரம்பகால எழுத்தான தந்தையிடமிருந்து மகளுக்கான கடிதங்கள், உலகம் தோன்றி வளர்ந்த கதையைக் கூறுகின்றது. இருப்பினும், புவிமையப்பியல் உயிரியல்

ஆகியவற்றைப் பற்றிய அவருடைய எழுத்துக்களில் சொந்த உணர்ச்சிகளின் தொடுதல்களும் குறுக்கிடுகின்றன. கிரக உயிரின் பாரிய இயக்கம் அவருடைய சொந்த நம்பிக்கைகளுடனும் அச்சங்களுடனும் உடனடித் தொடர்புடைய ஒன்றாக மாறிவிடுகின்றது. உயிரின் துன்பங்களும் இன்பங்களும் தமது சுழற்சியாலேயே பிரபஞ்சத்தின் பாரிய உயிர்ப்புடன் ஒன்றித்து, கால மாறுதலுக்கு அப்பாற்பட்ட நிரந்தரம் அடைகின்றது. உலக வரலாற்றின் கடிதரிசனமும், அதன் விளைவாக வெளிவந்த இந்தியாவின் கண்டு பிடிப்பிலும் உலகின் மீதும் தனிமனிதன்மீதும் அதே அக்கறையைக் காட்டுகின்றது. கடிதரிசனத்தில், இறந்த காலத்தின் அழகிய பொதுக்காட்சி, அகண்ட படுதா ஒன்றிலே எடுப்பான நிறத் தொகுதலால் வர்ணநீட்டப்பட்டுள்ளன. எழுத்தாளர் தாமே அங்கு நிற்பதினால், உலகின் மாறிவரும் அழகிய காட்சிகள் அவருடைய சொந்தக் காட்சிகளாகவும் அமைந்து விடுகின்றன. நிராயுதபாணியாகிய நிஷ்களங்கத்துடன், மனிதனுடைய தீரச் செயல்கள்களின் மிகச் கூச்சலெறியும் நிகழ்ச்சிகளின் மத்தியிலே நேரு தரித்து, தன்னுடைய சொந்த உணர்ச்சிகளைப் பற்றியோ, சிறைச்

சாலையின் பிரகாரத்தில் மலர்ந்துள்ள ஒற்றைப் பூவைப் பற்றியோ கூறுகின்றார். கண்டுபிடித்தலும். சொந்த விடயங்களைப் பிரபஞ்சத்துடன் உருக்கியிணைக்கும் அதே தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

அவருடைய சுயசரிதையிலே தான், நேரு, இலக்கியத் துறையின் மிக உந்தத பீடத்தை அடைகின்றார். இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின்கதை என்ற முறையில், அதனை எதுவுமே விஞ்சமுடியாது. இந்தியாவின் தலைவியை உருவாக்கிய மனிதர்களுடைய குண இயல்பு பற்றிய இரக்கமுள்ள படிப்பு என்ற வகையிலும் அதற்கு ஒப்பான எழுத்துக்கிடையாது. வாழ்க்கை நாடகத்திலுள்ள உட்பாடுடன், மனிதனுடைய இயல்புக்கங்கள் பற்றிய ஆழ்ந்த உள்ளொளி ஈடுகொடுக்கின்றது. காவிய இசையும் இதிகாசமும் ஏக காலத்திற் பொருந்தியதாக, எழுத்தாளரான நேருவின் பல்வகைப்பட்ட குணங்களையும் அது வெளிப்படுத்துகின்றது.

சுயசரிதையினால் உருவாக்கப்பட்ட அபிப்பிராயம் அஞ்சல் கொத்துவினால் ஆழமாகப் பதிகின்றது. நேருவுக்கு எழுதப்பட்ட கடிதங்களே அதிகமாக இக்கோவையில் இடம் பெற்றுள்ள போதிலும், அவரால் எழுதப்பட்ட கடிதங்கள் சிலவும் அதில் இடம் பெற்றுள்ளன. முதலாவது கடிதத்தின் தேதி 1917 இன் முற்பகுதியாகும். இறுதிக் கடிதம் 1948 டிசம்பரில் அவருக்கு எழுதப்பட்டதாகும். நேருவின் கடைசியான பெரிய இலக்கிய முயற்சி இதுவாகும். நேரு, பிரதானமாக மனோநிலைகளினாலும் உந்துதல்களினாலும் செயற்படுபவர் என்ற பொதுவான ஓர் அபிப்பிராயத்தைத் திருத்திக் கொள்ளவும் இது வழி சமைக்கின்றது. அவர் அடிக்கடி உந்துதல் வசப்பட்ட

போதிலும், இத்தகைய தற்காலிக உணர்ச்சிகளின் கீழும் பின்னாலும், அவருடைய அரசியல் வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவருடைய சிந்தனையையும் செயலையும் ஆட்சி செய்த ஆழமான, என்றும் மாறாத குறிக்கோளை இக்கடிதங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

எந்தத் துறையிலும் மேதைமை என்பது முரண்பட்டது போன்று தோன்றும் உண்மையான மூலக்கூறு ஒன்றையும் வைத்துள்ளது. பருவகால மாறுபாடுகளிலும், ஒளியிலும், நிறத்திலும் நிகழும் வேறுபாடுகளிலும் நேரு கொண்டிருந்த மெல்லுணர்வு, சிறு வாழ்க்கையின் விளையாட்டில் அவர் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த களிப்பு, உதயம்-அஸ்தமனம் ஆகியவற்றின் மனோநிலைகள் பற்றிய அவதானம்—எல்லாமே அவருடைய சித்தத்தின் மன நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றன. பின்தங்கி, வாழ்க்கையின் மாறி மாறி வரும் காட்சிகளை அளக்கும் இதிகாசத்தன்மையை, விஞ்ஞானத்தின் குண இயல்பான மிதமான தன்மையுடன் அவர் சமன்படுத்திக் காட்டுகின்றார். அதே சமயம், விஞ்ஞானத்தில் ஈடுபாடுடைய மனிதனுக்கு இயல்பான தேடலும், விமர்சனமும், வினாவும் அவருடைய எல்லா எழுத்துக்களிலும் துலங்கின. இத்தகைய முரண்பாடுகளின் கலவைதான் மேதைமைக்கு வளமும் சிக்கலும் ஊட்டி, அவனைத் தலை சிறந்த எழுத்தாளனாக ஆக்குகின்றது. நேருவின் எல்லா எழுத்துக்களிலும், விசேடமாக அவருடைய சுயசரிதத்திலும் உள்ள இந்தக் கலவையின் சான்றே, ஒரு பெரிய அரசியல் தலைவரைப் பெற்றதின் மூலம், மேலும் மேன்மை பெற்றிருக்கக்கூடிய ஓர் எழுத்தாளரை இந்தியா இழந்துவிட்டது எனநம்மைச் சில சமயங்களிலே துன்பத்தி லாழ்த்த வைக்கின்றது.

உழவுத் தமிழ்ச் சொற்கள்

சாதனைப் பூக்களை ஏந்துமுன்னே — இங்கு
நல்ல செடி இளைப்பாறிடுமோ?

‘உடனே நடைபெற வேண்டிய இரண்டு தமிழ்ப்பணிகள்’
பற்றி (30. 3. 68 ல்) ஓர் அறிக்கையை நாங்கள் வெளியிட்டிருந்
ததை அன்பர்கள் அறிவீர்கள். அப்பணிகளுள் ஒன்றைப்பற்றிய
செய்தி இது:

தமிழ் நாட்டின் பல பகுதிகளில் வழங்கிவரும் அரிய தமிழ்ச்
சொற்களை எல்லாம் சேகரித்துத் திரட்டினால் புதிய தமிழின்
அறிவியல், தொழிலியல், வரலாறு முதலான துறைகளில் பயன்
படத்தக்க பல சொற்கள் கிடைக்கும் என்பதைப் பலரும் ஒப்புக்
கொள்ளுகின்றார்கள். இத்தகைய சொற்களைத் தொகுக்கும் முயற்
சியை அம்பது / அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஒரு சிலர்
மேற்கொண்டும் இருக்கிறார்கள். ஆயினும் போதிய வசதிகளும்
ஓத்துழைப்பும் இல்லாததால், அவர்களால் விரிவாக அதைச்
செய்ய முடியவில்லை. கல்வி வளர்ச்சியும் தமிழ் ஆர்வமும் ஓரளவு
பெருகியுள்ள இக்காலத்தில் மீண்டும் சொற்சேகரிப்புப் பணியைத்
தொடங்கினால், பலர் அதில் ஈடுபட்டு உழைப்பு உதவி தர
முன்வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில், நாங்கள் அந்தப் பணியை
இப்போது மீண்டும் தொடங்குகின்றோம்,

இதன் முதல் கட்டமாக, (தமிழ் நாட்டிலும் தமிழ் பேசப்
படும் பிற நாடுகளிலும்) பல பகுதிகளில் வழங்கிவரும் உழவு
(விவசாய)த் தொழில் தொடர்பான சொற்களைத் திரட்டும்
பணியை மேற்கொண்டுள்ளோம். திரு. சா. வி. இராசேந்திரதாசன்
அவர்கள் (இராமநாதபுரம் மாவட்டம் மதகுப்பட்டிப் பகுதியில்)
சேகரித்து உதவிய சுமார் 400 (உழவுத் தமிழ்ச்) சொற்களை
அகரவரிசையில் அச்சிட்டு அவற்றின் பொருளையும் கொடுத்
துள்ளோம். உங்கள் உங்கள் ஊர்களில் வழங்கும் சொற்களைக்
குறித்து அனுப்ப அந்தப் படிவத்திலேயே இடம் விடப்பட்டி
ருக்கிறது அன்பர்கள், எங்களிடம் அந்தப் படிவத்தைப் பெற்று,
அதை உரியவாறு நிரப்பி அனுப்புமாறு அன்புடன் கேட்டுக்
கொள்கிறோம். இந்த உழைப்பு உதவியை வழங்க விரும்பும்
ஈழநாட்டு அன்பர்கள் (திரு. க. நவசோதி, 29, சிறீ சீவானந்த வீதி,
கொழும்பு-13. என்ற முகவரிக்கு அல்லது) கீழ்க்கண்ட எனது
முகவரிக்கு எழுதுங்கள்:

சாலை இளந்திரையன்

‘ஞானப்பள்ளி’ என்னும் நூல் ஈழத்திலே தோன்றிய பள்ளுப் பிரபந்த நூலகளுட் காலத்தால் முந்தியது. அத்துடன் முழுமையாகக் கிடைத்துள்ள நூலும் இதுவே யாகும். தமிழகத்திலே பயிலப்பட்டு வரும் பள்ளு நூல் களைப் பார்க்கிலும் இது தொன்மையானது. இந்நூல் இயற்றப்பட்ட காலம் கி. பி. 1642ம் ஆண்டு என அறிஞர் கருதுவர். சொழும்பு பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் கலாநிதி ஆ. சதாசிவம் அரிதின் முயன்று இந்நூலின் திருந்திய பதிப்பு ஒன்றினை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். இது நமது சகோதர நிறுவனமான ‘அரசு வெளியீடு’வின் பதினெட்டாவது நூலாக வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலுக்கு எம். ஏ. ரஹ்மான் அவர்கள் வெளியீட்டுரை ஒன்றை வழங்கியுள்ளார். மேற்படி வெளியீட்டுரை மரபுநிலை பற்றிய இலக்கியச் சுவை சார்ந்த விசாரணை ஒன்றினையும் நடத்துகின்றது. அந்தப் பகுதியை, இலக்கியச் சுவைஞர்களுக்கு விருந்தாக ஈண்டு பிரசுரித்துள்ளோம்.

ஞானப் பள்ளு

—வெளியீட்டுரை

ஆலம் விதை ஒன்று. அஃது உயிர்ப்புப் பெற்று முளை கொள்ளுகின்றது. அக் கன்று கால ஓட்டத்திலே மரமாகி பல விழுதுகளையுள் செழுங்கிளைகளையுந் தாங்கிப் பெரு வாழ்க்கை சகிக்கின்றது. கன்றுக்கும் இப்பாரிய மரத்திற்கும் எத்தனையோ வேறுபாடுகள் இருப்பதான தோற்றம். ஆனால், ‘ஆல்’ என்ற ஓரம்சம் எத்தகைய மாறுபாட்டையும் அடையவேயில்லை. இந்த உருவகத்தில் இன்னோர் உண்மை முளை கொள்ளுகின்றது.

தமிழ்க் கன்னி பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே உயிர்ப்புப் பெற்று, செந்நாப் புலவர்களின் உதடுகளிலும், சேரிவாழ் பாமரரின் இதழ்களிலும், ஏக்காலத்தில், இன்றுவரை ஆடல் பயின்று வருகின்றாள். அவளுக்கு முன்னரும் பின்னரும் தோன்றிய மொழிகள் பல இன்று இறந்தனவாயின; ‘பிறிது பிறிதாகின’ சில; இன்னுள் சில பனுவல்களின் பக்கங்களிலே சயனிக்கின்றன. ஒன்றில், காலத் தேவைகளுக்கு இசைவான நெகிழ்வுகளை அநுமதிக்காத வைரம் பாய்ந்த வைதீகப் போக்கோ, அன்றேல் ‘கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்’ என்ற அதீதமான போலிப் புதுமை மோகமோதான் அவற்றின் அவலக்கதிக்கு ஏதுவாக அமைந்தது ஆனால், நித்திய பெருவாழ்க்கை தமிழுக்கு மட்டும் எவ்வாறு தனிச்சிறப்பாகச் சித்தித்தது? இலக்கிய இலக்கண மரபுகளை மரபுநிலையிற் பாதுகாத்துத் தேவையான நெகிழ்வுகளையும் மரபாகத் தமிழ்ச்சான்றோர் ஏற்றமையே இதற்கான காரணியாகும்.

இலக்கிய மரபு பற்றிய பயிற்சியும் ஞானமுமின்றி, 'மரபு வைதீகர் வகுத்த வழி, புதிய இலக்கிய ஆக்கத்திற்குத் தடையான வேலிகளை அது இட்டுள்ளது' எனக் கூறி, சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், சேரி இலக்கியத்தை மட்டுமே காமித்த எழுத்தாளர் சிலர் போர்க்கோலம் பூண்டனர். 'இப்போக்கு அறியாமையில் முன்கொண்டது; இலக்கிய சேமத்திற்கு ஒவ்வாதது' என்பதை அப்பொழுது இருவர் தெளிவாக உணர்ந்தனர். அவர்களுடைய உள்ளங்களில் அருள் சுரந்திருக்க வேண்டும்.

ஓர் அருள் நெஞ்சின் அபயக் குரல் முதன் முதலிற் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து எழுந்தது. தனித்துவம்-திண்மை-துணிவு-தெளிவு-தமிழ்மீது செறிந்த பக்தி ஆகிய பஞ்சபண்புகளும் அக்குரலில் நேர்த்தியாக இழைந்தன. அக்குரலை எழுப்பியவர் இன்று இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் (கொழும்பு) தின் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக விளங்கும் கலாநிதி ஆ. சதாசிவம் அவர்களேயாவார்.

'மரபுநிலை திரியின் பிறிதுபிறி தாகும்' என்பதை விளக்கி 'வழக்கு எனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே; நிகழ்ச்சி அவர்கட்டாகலான்' என்பதை வலியுறுத்தி, 'The still point of the turning wheel' (ஓடும் சக்கரத்தின் அசையாப்புள்ளி) போன்றது மரபு என்பதை அவர் தெளிவாக்கினார்.

கலாநிதி ஆ. சதாசிவம் அவர்கள் பழந்தமிழிலக்கியத்தில் நிறைந்த புலமையுள்ள பண்பாளர். தமிழின் மேன்மைக்காக உழைத்தல் என்ற இலட்சியப் பயணத்தை மேற்கொண்டிருக்கும் இனியர். எடுத்த கருமத்தைத் தொடுத்து முடிக்கும் தகைமையர். இந்நூலினை அச்சிடும் பொழுது அவர் நல்கிய ஒத்துழைப்பு இனிய அநுபவமாகும். எதையும் 'கருமமே கண்ணாக' இயற்றும் அவர்தம் ஏக சிந்தையும், அற்புதப் பொருமையும் நம்மை வியப்பிலாழ்த்தியது. ஒரே இடத்தில் பல மணிநேரம் அமர்ந்து, எழுத்து எண்ணிச் செப்பம் பார்த்தார். அவருடைய அத்தகைய உழைப்பின் அறுவடையான ஞானப்பள்ளி நூலின் திருந்திய பதிப்பான இதனை நமது பதினெட்டாவது நூலாக வெளியிடுகின்றோம்.

இந்நூல் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவப் புலவரால் இவற்றப்பட்டது. எம்மதஞ் சார்ந்தவர்களாயினும் தமிழ் மரபிற் காலூன்றித் தமிழ் செய்த அவர் திறன் வியக்கத்தக்கது. கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் வழிநின்று, சீரூ செய்த உற்றுப் புலவர் பாலைவனங்களிலும் தமிழகத்தின் வளமிக்கச் சோலைகளைக் கண்டு களிப்புற்றார். அவ்வாறே ஞானப் பள்ளி நூலாசிரியர் 'நெற்றியிலிடும் மஞ்சணைப் பொட்டும், மற்றொரு திருநாமப் பொட்டும்' எனவும், 'மங்கலமி' கப்பெருக வாசுபுரிதழுவில் மாலையுமிட்டு' எனவும் மூத்த பள்ளியைத் தமிழ்ச்சியாகவே கண்டு களிப்புறுகின்றார். ஒப்புலவர் பெருமக்களின் இலக்கிய ஆக்கங்களும் தமிழிலக்கியச் சோலைக்கு வனப்பூட்டின என்பதை உணர்ந்து, வரலாற்றுப் பிறழ்வுகளுக்கு இடமளிக்காது, நடுவு நிலைமை நெறி பேணி, பழைய தமிழ் நூல்கள் முறைமையிற் பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தின் வடிவாக, சைவப் பழமாக வாழும் கலாநிதி ஆ. சதாசிவம் அவர்கள் 'ஞானம் பள்ளி' என்

னும் கிறிஸ்தவ மதஞ்சார்ந்து எழுந்த இந்நூலினைப் பதிப்பிக்கும் பெருமுயற்சியில் ஈடுபட்டார் போலும். இன்று நமக்கு முழுமையாகக் கிடைத்துள்ள பள்ளு நூல்களுள் காலத்தால் முந்தியதும், நீளத்தால் பெரியதும் ஞானப்பள்ளு நூலேயாகும். நல்லூரிலமைந்த தமிழரசர்களாம் சிங்கை ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுடைய ஆட்சி வீழ்ந்து பறங்கியர் ஆட்சி நிலைத்த பின்னரும், ஈழத்துக் கவிதையின் ஊற்றுக் கண் அடைபடாது வளம்பெற்று விளங்கிற்று என்பதற்கு இந்நூல் தக்க சான்றாகவும் அமைந்துள்ளது.

தமிழிலக்கிய மரபிலே கலாநிதி ஆ. சதாசிவம் அவர்கள் எத்தகைய திளைப்பும், தெளிவான கருத்துக்களும் வைத்திருக்கின்றார் என்பதை ஓரளவிற்குப் புரிந்து கொள்ளுவதற்கு, அவர் எழுதி இந்நூலில் இணைத்துள்ள இரு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் திறவுகோல்களாக அமைகின்றன.

சங்க காலத்தின் தனிப்பாடல் மரபில் அன்பினைத்தினை கூறும் அகப்பாட்டுகளும் எழுந்தன. மருத நிலத்திற்கான உரிப் பொருள் ஊடலாகும். மருத நில வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் பிரபந்த வகையான பள்ளு நூலின் தொனிப் பொருளாக இவ்வுரிப் பொருள் மாறாது நிலைத்துள்ளமை கவனத்திற் குரியது. அதே வேளையிற், கால ஓட்டத்திற்கு இசைந்தொழுகும் முறையில் உருவ மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளது. தமிழில் எழுந்த முதற்காப்பியமான சிலப்பதிகாரக் காலத்திலேயே ஏர் மங்கலமும், முகவைப் பாட்டும் மருத நிலப்பாடல்களாக அமைந்தன. இவை பக்தி இலக்கிய காலத்தில் பத்துப் பாடல்களில் நிறைவுறும் முறைமை பெற்று உழத்திப் பாட்டாக வளர்ச்சி பெற்றன. அதனை தொடர்ந்த சோழர் காலத்துக் காவியப் பண்புகளின் தாக்கத்தினால், சிற்றிலக்கியஞ் சார்ந்த பள்ளுப் பிரபந்த உருவம் மலர்ந்தது.

மாறாத தொனிப் பொருளும். மாறும் உருவங்களும் என்ற முறைமையிலும், மாறாத உருவங்களும் மாறும் தொனிப் பொருளும் என்ற முறைமையிலும் தமிழில் மரபு நிலை பாது காக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அவர் சுட்டாமற் சுட்டி ஆராயும் பகுதிகள் பொதுவாகத் தமிழ்ச் சுவைஞர்களுக்கும், குறிப்பாகப் பல்கலைக் கழக மாணாக்கருக்கும் பெருவிருந்தாக அமைந்துள்ளன.

தமிழர் மத்தியிற் பண்டைய நூல்களைப் பற்றிய அறிவு அகவிக்கும் அதே வேளையில், அன்றரின் சுவைக்குப்புதிய இலக்கியங்களும் படைக்கப்படல் வேண்டும் என்பது நமது குறிக்கோளாகும். எனவே, ஈழத் தமிழகத்தில் ஆக்க இலக்கியத்துறையில் வகையிலும் எண்ணிக்கையிலும் அதிக நூல்களை இதுவரையில் வெளியிட்டுள்ள நாம், குறிக்கோளின் பிறிதொரு பகுதியைப் பூர்த்தி செய்யும் முகமாகவும் ஞானப்பள்ளு நூலின் கலாநிதி ஆ. சதாசிவம் அவர்களின் பதிப்பினைத் தமிழன்மையின் திருவடிகளிலே சமர்ப்பிக்கின்றோம்.



N.B. ABDUL GAFOR
103/2, WOLFENHAI, ST.
COL. OMAR, 13.

கயூர் பீட

காரம், மணம், குணம் நிறைந்தது.

உத்தம விவ

சி சிஸ்டீஸ்

என்றும் குன்றாக் குணமுடையது



T.PHONE
34580

Prop:-

N.B. ABDUL GAFOOR
102/2, WOLFENDHAL, ST;
COLOMBO, 13.